

Editarea Evangheliei lui Filip și Comentarii
VLADIMIR ANTONOV

Evanghelia după Filip

Tradus din engleză
de
Jenica Neamu

ISBN 9781927115077

www.swami-center.org
www.teachings-of-jesus-christ.org

© Vladimir Antonov, 2008.

Prefață

“Evanghelia după Filip”, text apocrif al Noului Testament, a fost descoperită în 1945 în Egipt. Această scriere conține informații foarte importante dezvăluite de Isus Cristos lui Filip care a fost un discipol direct al Lui.

Textul se referă la cele mai avansate tehnici de meditație care permit aspiranților spirituali să ajungă în Locașul Tatălui Ceresc, pe care Filip îl numește *Camera Nupțială*. În Evanghelie se împletesc două linii narrative: una a iubirii sexuale între un bărbat și o femeie și alta a dragostei celei mai înalte pentru Dumnezeu. Prima este considerată prototipul celei din urmă.

Evanghelia este scrisă într-un limbaj artistic literar folosind un stil alegoric bogat în parabole.

Până în prezent, semnificația acestor texte a rămas inaccesibilă cititorilor vorbitori de limbă rusă. Cele trei ediții publicate anterior, în colecții tematice, au fost traduse de persoane care nu au înțeles semnificațiile textului. Ca urmare, ei au făcut doar încercări de a traduce textul “ad literam”, ceea ce a avut ca rezultat, într-o mare măsură, o înșiruire de cuvinte fără niciun sens.

Crearea acestei ediții a fost făcută la cererea și cu ajutorul direct al Autorului Evangheliei. Prototipul acestei ediții îl reprezintă edițiile [3,4]. Comentariile la textul Evangheliei sunt tipărite cu caractere mai mici.

* * *

1. Un evreu aduce pe lume un alt evreu și o asemenea persoană se numește prozelit. Dar, un prozelit nu poate să aducă pe lume un alt prozelit.

Aceia care au venit din Adevăr sunt așa cum au fost de la începuturi. Ei aduc pe lume alți Oameni ai Adevărului. Numai aceștia din urmă au nevoie să fie născuți (în Adevăr).

Prozelitul este o persoană care a acceptat recent credința.

Aceia care au venit din Adevăr sunt Cei Ce au venit din Locașul Tatălui Ceresc. Ei pot să-și aducă discipolii în acest Locaș și, în felul acesta, să le permită să se “nască” în El.

2. Un sclav nu poate spera altceva, decât să fie liber. Un sclav nu poate spera să moștenească averea stăpânului său.

Totuși un Fiu nu e doar un [simplu] Fiu, ci și coproprietar al averilor Tatălui Său.

Un Fiu al Tatălui Ceresc, consubstanțial cu El, este Coproprietar al averii Lui.

3. Sunt aceia care moștenesc perisabilul. Ei aparțin perisabilului și astfel moștenesc perisabilul.

Aceia Care moștenesc Imperisabilul sunt nepieritori. Ei devin proprietari atât ai Imperisabilului cât și ai perisabilului.

Oamenii perisabilității nu moștenesc nimic (cu adevărat). Căci ce poate un om al perisabilului să moștenească?

Dacă acela care părăsește corpul moștenește Viața Adevărată, înseamnă că Acela nu e mort și va trăi.

Acela Care a ajuns la Tatăl Ceresc prin eforturile depuse pentru propria sa dezvoltare spirituală, va avea Viața Adevărată după moartea trupului. El sau Ea devine Coproprietar cu Tatăl, atât al “averilor” Cerești cât și al celor pământești.

4. Un păgân nu moare, căci nu a trăit niciodată (cu adevărat). Deci, nu are niciun rost să vorbim despre moartea unui păgân.

Dar aceia care au acceptat Adevărul încep să trăiască și, pentru ei, există pericolul morții, căci ei trăiesc.

În acest context, a muri înseamnă a se îndepărta de la Calea către Tatăl Ceresc. Aceasta este o moarte spirituală.

5. Din ziua în care Cristos s-a încarnat, a apărut prosperitatea, orașele au reînviat, și moartea s-a îndepărtat.

6. Când eram evrei, fiecare dintre noi avea numai mamă. Dar de când am devenit Creștini, avem și Tată și mamă.

În tradiția iudaică, Dumnezeu era numit *Tată*. Isus a sugerat adeptilor Săi să îl numească *Tată* numai pe Dumnezeu – nu pe părintele pământesc.

Filip spune că urmașii reali ai lui Cristos au acum un *Tată* Adevărat.

7. Cine seamănă iarna culege [roadele] vara.

Iarna este lumea, iar vara este celălalt eon¹. Să semănăm Pământul iarna ca să putem culege roadele în timpul verii!

Din acest motiv, nu ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu iarna, căci iernii îi urmează vara.

Dar, acela care încearcă să culegă în timpul iernii, nu va culege, de fapt, ci va smulge doar lăstarii.

În regiunile calde, oamenii seamănă iarna, nu primăvara cum se face în zonele reci.

Cuvântul *eon* (în limba greacă “aion”) indică dimensiuni spațiale, ca de exemplu iadul, paradisul, locașul Creatorului.

În timpul “iernii”, adică atunci când suntem pe Pământ, trebuie să muncim pentru a ne permite să trăim “vara” în abundența și fericirea deplină a eonilor celor mai înalți.

8. Acela care nu va face așa, nu va culege roadele. Mai mult, acesta nu numai că nu va avea roade [de cules], dar va fi fără putere în timpul Sabatului.

Cine nu muncește din greu pentru a deveni mai bun pe parcursul întregii sale vieți încarnate, nu va avea parte de niciun fruct bun după aceea.

Filip folosește ca simbol imaginea “iernii” și a “săptămânii de lucru” pentru perioada de timp alocată acestei munci; apoi vine și timpul pentru odihnă care este “vara” și de “sabat – sâmbăta” (sâmbăta este ziua de odihnă a evreilor).

9. Cristos a venit pentru a-i “răscumpăra” pe unii, pentru a-i mântui și izbăvi pe alții. El a “răscumpărat” străini, transformându-i în tovarășii săi.

¹ n.t. plan, strat, dimensiune a spațiului multidimensional.

Apoi a separat pe ai Săi de restul – adică pe aceia pe care El i-a răscumpărat prin voința Lui.

El s-a dat pe Sine (Căii serviciului jertfelnic) atunci când El Însuși a voit – s-a dat pe Sine nu numai de când s-a arătat oamenilor, ci chiar din prima zi a Creării Lumii.

A fost încarnat și, apoi – când El Însuși a voit, s-a retras. A căzut pe mâinile unor tâlhari și a fost ținut captiv. S-a eliberat și a salvat, deopotrivă, atât pe cei ce erau priviți în această lume ca fiind oameni buni, cât și pe cei răi.

10. Lumina și întunericul, viața și moartea, dreapta și stânga – sunt frați unii cu alții; sunt inseparabile (pentru oamenii din lume). Din cauza aceasta, printre ei – cei buni nu sunt buni, cei răi nu sunt răi, iar viața lor nu e viață și moartea lor nu e moarte.

Ca urmare, fiecare ar trebui să înceapă să separe toate acestea în sine însuși.

Aceia care s-au desprins de tot ceea ce este lumesc devin indisolubili, eterni.

Cine a intrat pe Calea spirituală trebuie să separe în sine însuși ceea ce este adevărat, etern și de valoare pentru viața în eonii superiori, de ceea ce este fals, care aparține numai acestei lumi.

Cei Ce au reușit acest lucru devin eterni în eonii Divini.

11. Importanța care se dă celor lumești este o mare greșeală pentru că ne abate gândurile de la Acela Care este veșnic, la ceea ce este trecător. Și, în acest caz, cel ce aude despre “Dumnezeu” nu percepe Eternul (în spatele acestui cuvânt), în schimb, gândește la lucruri trecătoare. De asemenea, dacă nu au cunoscut deja Eternul (prin experiență spirituală personală), oamenii nu înțeleg Eternul care există dincolo de cuvintele “Tatăl”, “Fiul”, “Duhul Sfânt”, “Viață”, “Lumină”, “Înviere”, “Biserică”, ci continuă să gândească la ceea ce este trecător. Aceste cuvinte reușesc, numai, să inducă în eroare oamenii din lume.

Dacă ar trăi în eoni (Divini), ei nu ar folosi aceste cuvinte asociate cu griji și lucruri lumești, pentru că aceste concepte se raportează la eonii (Divini).

În același fel se întâmplă și în Rusia, unde multă lume folosește exclamația “Doamne!” ca înjurătură în situații în care alți oameni folosesc un limbaj obscen.

Un alt exemplu este oferit de icoanele ortodoxe, unde Tatăl Ceresc, Care este Oceanul Universal al Conștiinței Primordiale, este pictat ca un om bătrân care stă pe un nor.

De-abia dacă există vreun “păstor”, fără să mai menționez “turma”, care să fie în stare să răspundă la întrebarea “Cine este Sfântul Duh?”

Cei mai mulți “credincioși”, ca și ateii, de altfel, înțeleg prin cuvântul *viață* numai viața trăită în corp, jelind pe cei ce au părăsit corpurile lor, și fiindu-le milă de ei...

12. Un singur nume nu e rostit în lume – numele pe care Tatăl îl dă Fiului Său. Acesta este deasupra a tot [ceea ce există]. Acest nume este Tatăl. Fiul nu ar fi primit acest nume dacă nu ar fi devenit Tatăl.

Aceia care poartă acest nume știu acest lucru, dar Ei nu vorbesc despre aceasta. Însă cei ce nu poartă acest nume, nu îi cunosc.

În această lume numele sunt inventate pentru că nu e posibil să se cunoască Adevărul fără ele.

Adevărul este unul, dar e reprezentat prin Pluralitate². Acest lucru este pentru binele nostru căci ne conduce la cunoașterea Unicului prin iubirea pentru Pluralitate.

Oamenii care nu L-au cunoscut pe Tatăl personal, nu pot să vadă și să recunoască un Fiu al Său. Dar, dacă un Fiu încearcă să le vorbească despre consubstanțialitatea Lui cu Tatăl, aceștia nu înțeleg altceva decât să se supere pe El.

² Aceasta frază se referă la Noi Uniți – adică la Totalitatea Tuturor Acelora Care sunt Perfecti și Care s-au revărsat în Conștiința Primordială, reprezentând Esența Sa.

13. Conducătorii pământești au vrut să înșele lumea, întrucât ei au înțeles că oamenii au aceeași origine cu aceea a acelorora cu adevărat vrednici. Ei au luat numele bune și le-au dat la lucruri rele pentru a amăgi omenirea și, în felul acesta, s-o alipească de rău. Și acum, acești stăpânitori pământești sugerează mulțimii să se îndepărteze de “rău” și să se atașeze de ceea ce este “bun”. Acești conducători lumești se străduiesc să transforme în sclavi, pentru totdeauna, oameni care au fost odinioară liberi.

14. Există puteri care dau (putere) oamenilor, dar care nu vor să-i salveze. O fac (pentru a-i subjuga, de fapt).

Oamenii, dorind să se salveze, au oferit sacrificii. Dar un om cu minte (înțelege clar că) sacrificiile nu sunt necesare, iar animalele nu ar trebui jertfite zeilor. De fapt, aceia care au oferit sacrificii animale erau ei înșiși niște animale (ca nivel de dezvoltare)...

Deși animalele oferite ca sacrificii pentru zei erau vii, ele mureau.

Dar acela care se oferă lui Dumnezeu pe sine însuși mort – (cu adevărat) va trăi.

Aici ultimul paragraf trebuie comentat.

Un lucru este cert – omul nu este corpul (fizic). Omul este conștiință, e suflet. Deci, e incorect să spunem că un om e mort dacă i-a murit trupul. Ceea ce a murit este corpul, dar nu omul.

De asemenea, moartea unui om (ca suflet, adică moarte spirituală) poate fi considerată și în sensul implicat de cuvintele spuse de Isus:

“Urmează-Mă, și lasă morții să-și îngroape morții lor!” (Matei 08:22; Luca 9:60).

Dar în această parte a Evangheliei, Filip se referă la o altă moarte – moartea “eu”-lui inferior care implică, de fapt, realizarea *Eu-lui Superior* prin Unirea conștiinței dezvoltate cu Creatorul. O asemenea persoană obține Viața Eternă în Casa Domnului prin Unirea cu El.

15. Înainte de venirea lui Cristos, nu exista pâinea Cerească. Era ca în Paradis în timpul lui Adam: erau mulți copaci, mâncare pentru animale, dar nu exista grâu pentru a-l

hrăni pe om. Acesta obișnuia să se hrănească precum animalele.

Dar când Cristosul – Omul Perfect – vine, aduce pâinea din Ceruri pentru ca oamenii să se poată hrăni cu mâncare destinată lor.

Oamenii, fără cunoașterea adevărată a predestinării lor și a Căii, trăiesc o viață comparabilă cu aceea a animalelor. Însă, prin Cristos, Dumnezeu le dă hrană spirituală adecvată ființelor umane.

16. Conducătorii pământului au crezut că tot ceea ce au făcut, au realizat prin propria lor putere și voință. Dar, în realitate, Duhul Sfânt a înfăptuit toate acestea, în secret, chiar prin intermediul lor – exact cum a considerat El că se cuvine.

De asemenea, *Ei* (Sfântul Duh) seamănă pretutindeni adevărata cunoaștere, care a existat încă de la începuturi. Și mulți sunt cei ce o văd în timp ce e semănată, dar puțini sunt aceia care își amintesc de ea când vine timpul culesului.

Duhul Sfânt conduce faptele oamenilor atunci când este necesar, dar oamenii, de obicei, nu sunt conștienți de acest lucru.

El, printre altele, creează, prin intermediul unor indivizi vicioși, dificultăți persoanelor întrupate sub formă de ispite și ademeniri, ca de exemplu, doctrinele false. Acest lucru are loc cu scopul de a ajuta oamenii să se dezvolte mai mult din punct de vedere intelectual. În ultimă instanță, suntem trimiși aici să învățăm, nu numai să trăim.

Sensul vieții noastre pe pământ constă în continua noastră autoperfecționare care trebuie să urmărească trei direcții principale: intelectuală, etică și psihoenergetică. Iar Învățătorul nostru este Dumnezeu.

După ce au absolvit această Școală și dacă merită, studenții sârguincioși sunt invitați de Tatăl în Locașul Său pentru a se uni cu El pentru totdeauna.

Dar, studenții leneși rămân pentru totdeauna “repetenți” și devin sclavi ai acestei lumi.

Timpul “culesului” este *sfârșitul lumii*. Școala este închisă, studenții sârguincioși se mută în Locuința Tatălui Ceresc, îmbogățindu-L cu *Ei* înșiși, iar soarta celorlalți este *întunericul de afară*: distrugerea și moartea sufletelor.

În acest fragment, un comentariu special trebuie făcut despre folosirea pronumelui *Ei* care se referă, de fapt, la Duhul Sfânt. Nu este o eroare: Duhul Sfânt este format din totalitatea oamenilor care au

trăit înainte și care, prin dezvoltarea lor spirituală, au obținut dreptul de a fi în eonii superiori.

17. Unii au spus că Maria a conceput prin intermediul Duhului Sfânt. Greșesc. Nu știu ce vorbesc. Când a zămislit o femeie cu altă femeie?

În același timp, Maria este puritatea care nu a fost întinată prin violență.

Ea este o mare ispită pentru evrei, atât pentru cei ce predică, cât și pentru aceia care ascultă la predicile lor.

Castitatea ei, care nu a fost pângărită prin violență, este neatinsă. Dar puternicii acestei lumi, singuri s-au întinat prin fanteziile lor.

Iar Domnul (Isus Cristos) nu ar fi spus: “Tatăl Meu care este în Ceruri” (Matei 16:17), dacă nu ar fi avut și un alt tată [pe pământ]. Ar fi spus pur și simplu “tatăl Meu”.

Duhul Sfânt este de genul feminin în limba greacă, în care a fost scrisă Evanghelia. Acesta este motivul ironiei lui Filip de la începutul fragmentului.

18. Domnul a spus discipolilor săi: “Intrați în Casa Tatălui. Dar să nu luați nimic din Locuința Tatălui și nici să nu scoateți ceva afară.”

Ultima frază a lui Isus este o glumă, pentru că “în Casa Tatălui”, care este cel mai înalt eon, nu există nimic material care să poată fi ”scos afară”, așa cum se poate face din casa unui tată pământesc.

În schimb, a intra în Locașul Tatălui Ceresc și a se stabili acolo pentru totdeauna este Scopul evoluției fiecărei persoane.

19. “Isus” este un nume de om. Cristos este un titlu. Din acest motiv, numele de Isus nu există în alte limbi; El a fost pur și simplu numit Isus.

Cristos în siriacă³ înseamnă Mesia; Cristos este un cuvânt de origine greacă. Dar, și alte limbi au acest cuvânt redat ortografic în conformitate cu scrierea lor.

Nazarinean înseamnă: “Acela care a venit din Adevăr”.

Cristos nu este numele de familie a lui Isus, după cum gândesc unii credincioși. Cristos este Acela Care a ajuns în Locașul Tatălui Ceresc, a devenit parte din El și apoi a venit pe Pământ ca Învățător Divin consubstanțial cu Tatăl.

Cristos, Mesia, Avatar – acestea toate nu reprezintă altceva decât diferitele nume date aceluiași fenomen în diverse limbi.

Isus Cristos a fost unul, dar au existat mulți Cristoși de-a lungul întregii istorii a omenirii. Pentru acei oameni care au comunicat direct cu El, în timpul vieții Sale pe pământ, Isus a fost singurul și primul Cristos.

20. Cristos are totul în El: atât umanul cât și angelicul și chiar, mai misterios, Tatăl.

În Evanghelia după Ioan, există o afirmație a lui Isus unde El s-a comparat cu o viță de vie: tulpina e deasupra, pe pământ, iar rădăcina vine din Locașul Tatălui Ceresc. Din moment ce El este o Conștiință omniprezentă, El poate să povestească oamenilor despre eonii cei mai înalți la modul cel mai veridic și să-L reprezinte pe Tatăl Ceresc în lumea materială.

21. Aceia care spun că Domnul a murit întâi și apoi s-a ridicat la ceruri, greșesc pentru că El, întâi s-a înălțat și apoi a murit (ca trup).

Cel ce ajunge să se înalțe, nu va muri, pentru că Dumnezeu trăiește și va trăi mereu.

Adevărata Înălțare este ridicarea la nivelul celor mai înalți eoni, deci nu în lumea materială. Isus a realizat aceasta cu mult timp în urmă și a revenit pe pământ ca Parte din Tatăl Ceresc.

Acela care a străbătut Calea până la Unirea cu Tatăl Ceresc ajunge la adevărata nemurire și, astfel, după moartea trupului, se ridică în eon-ul Tatălui fuzionând cu El.

³ n.t. Este limba aramaică (limba lui Isus) folosită, ca limbă de cult alături de arabă, sub numele de “siriacă” într-o serie de biserici orientale: maronită, iacobită, etc.

Dar Isus “s-a înălțat” și pentru oamenii încarnați în lumea aceasta, materializându-Se într-un corp nou, de fiecare dată. A reușit să facă acest lucru prin Puterea Sa Divină.

22. Nimeni nu ascunde un lucru de valoare într-un vas mare, dar, foarte adesea, nenumărate comori sunt ascunse în vase de doi bani. La fel este și cu sufletul. Fiind de preț, va fi ascuns într-un corp vrednic de dispreț.

Ateii, precum și majoritatea acelor care își spun creștini, cred că omul nu este decât corpul material.

Dar, în realitate, omul este un suflet, o conștiință, iar corpul său nu este decât un vas temporar în care omul trebuie să treacă în stadiul următor în studiile sale la Școala din lumea materială.

Perioadele de încarnare ale unei persoane, de-a lungul vieților sale, sunt, de obicei, mult mai scurte decât perioadele când aceasta nu este întrupată.

Totuși, dezvoltarea omului poate avea loc numai când e încarnat. Acesta este motivul pentru care încarnările sunt necesare; acesta este motivul pentru care Dumnezeu crează lumi materiale.

Ideea este că organismul este o “fabrică” de transformare a energiei. În corp, energia extrasă, în primul rând din hrana obișnuită, poate deveni energia conștiinței, a sufletului. Datorită acestui fapt, poate avea loc procesul de dezvoltare calitativă și cantitativă a conștiinței.

23. Sunt oameni cărora le este teamă să se ridice la ceruri neîmbrăcați. Acest lucru se datorează faptului că ei vor să se ridice în carne și oase. Cu toate acestea, ei nu înțeleg că cei ce sunt întrupați sunt dezbrăcați (în fața spiritelor și a lui Dumnezeu).

Dar aceia care se își dau hainele jos (trupul) pentru a fi goi (adică numai suflete) – nu mai sunt dezbrăcați.

Nici trupul și nici sângele nu pot intra în Casa lui Dumnezeu.

Deci, ce este ceea ce nu va intra? Ceea ce este pe noi.

Și ce este ceea ce va intra? Ceea ce aparține lui Isus și Sângelui Lui.

Pentru acest motiv, El a spus: “Aceia care nu vor mânca din Trupul Meu și nu vor bea din Sângele Meu, nu vor avea (adevărata) viață în ei”.

Ce este Trupul Lui? – Logos [Cuvântul]. Iar Sângele Său este Duhul Sfânt. Acela care a primit Acestea are adevărata hrană, băutură și îmbrăcămintă. Și [de aceea], eu nu sunt de accord cu cei ce spun că Acest Trup nu se va înălța.

Astfel, oamenii s-au încurcat. Dacă spui că Trupul nu se va înălța, atunci spune-mi, astfel încât să te pot respecta ca pe o persoană cu mintea întregă, ce se va înălța?

Mai bine spune că Spiritul este acest Trup și că Lumina este acest Trup. Și Logos-ul este, de asemenea, acest Trup. Deci, tot ce ai menționat nu este decât acest Trup. Iar omul trebuie să se înalțe exact în acest Trup, din moment ce totul există în El.

În acest fragment, Filip folosește ceea ce este tipic acestei Evanghelii: un “joc de cuvinte” cu scopul de a stimula gândirea cititorului.

Filip începe acest fragment ridiculizând frica de a se ridica gol: în mod obiectiv, rușinea goliciunii trupului nu este o lege etică semnificativă, ci doar o normă morală a anumitor grupuri de persoane întruchipate pe Pământ. Asemenea “norme de comportament” nu există în eonii superiori.

Conștiințele individuale din Locașul Creatorului sunt într-o stare de dizolvare și fuzionare formând un Întreg. Totuși acestea se pot separa din nou ca Entitate individuală cu scopul de a îndeplini o anumită sarcină în lumea Creației.

Spiritele își păstrează atât individualitatea cât și înclinațiile și înfățișarea din ultima încarnare. De asemenea, ele se pot transforma într-o simplă condensare amorfă de energie, sau pot lua înfățișarea altcuiva pentru un timp, atunci când comunică cu oameni încarnați.

Dumnezeu și spiritele aud nu numai cuvintele pe care le spunem, ci și gândurile noastre, chiar și cele mai “ascunse”.

De asemenea, ei văd tot ceea ce există în lumea materială, până în cel mai mic detaliu. Nu numai îmbrăcămintă sub care ne ascundem trupurile, dar până și intestinele pot fi vizionate de orice ființă neîncarnată!

De obicei, oamenii nu știu acest lucru, nu îl observă, dar chiar dacă ar ști și ar observa, nu ar avea șansa să își ascundă goliciunea. Suntem complet dezbrăcați în fața întregului Ocean al Conștiinței

universale neîncarnate precum și în fața multor conștiințe individuale. Suntem vizibili pentru toți. Ei ne examinează, admirând, sau având compasiune, respectând sau răsând de noi, iubind sau urând, prevăzând suferințele noastre viitoare... Dar noi nu știm aceasta, și chiar dacă am ști, tot nu avem unde să mergem, unde să ne ascundem...

Apoi Filip începe să discute despre ceea ce Isus a numit alegoric Trupul și Sângele Său.

Pentru a se întrupa, Isus, “Vița de vie”, a “extins” până în lumea materială o parte din El Însuși, din Isus-Conștiință existent în eon-ul lui Dumnezeu-Tatăl. El a explicat discipolilor săi că Drumul lor către Dumnezeu-Tatăl constă în transformarea lor în “Vițe” similare – însă, ei trebuie să crească în direcții opuse în comparație cu Isus: nu de la Tatăl Ceresc către materie, ci de la materie către Dumnezeu-Tatăl.

Cine ajunge cu “rădăcinile” în Locașul Tatălui Ceresc și se unește acolo cu El în îmbrățișarea lubirii, devine un Cristos cu timpul.

Cine vrea să meargă pe această Cale, trebuie să “mănânce” “hrana” care provine din eonii Duhului Sfânt și ai lui Dumnezeu-Tatăl. Aceasta este “hrana” cunoașterii Divine, iar “Logos”-ul (Acela Care Vorbește) este Cel Ce furnizează aceste cunoștințe.

Cel ce se naște în eonii superiori în timpul vieții sale într-un corp material și își dezvoltă propriul său “Trup” Divin în acești eoni, este un adevărat adept al lui Cristos, un creștin incontestabil care urmează să devină un Cristos. După moartea trupului, o asemenea persoană se înalță în mod categoric, ajunge nemuritoare, și, mai mult ca sigur, nu va muri nici măcar *la sfârșitul lumii*.

24. În această lume, oamenii se disting în societate după îmbrăcămintea lor.

Dar în Împărăția Cerurilor, numai Aceia Care s-au înveșmântat cu Apă Vie și cu Foc și Care s-au purificat poartă hainele celor aleși.

Curentul Apei Vie este mișcarea Conștiinței Duhului Sfânt. Aceia care intră în acest spațiu experimentează o senzație similară cu scufundarea într-un râu cosmic al Conștiinței Divine Vie. Există două variante ale acestei meditații : Latihan și Pranava (vezi detalii în [1]). Aceasta reprezintă adevăratul botez în Duhul Sfânt. După cum vedem, nu e de loc asemănător cu ceea ce se înțelege ca botez în diferitele secte.

Duhul Sfânt pătrunde în toate straturile Creației multidimensionale. Manifestarea Duhului Sfânt la suprafața pământului poate fi asociată cu un Curent de Apă Vie. Manifestarea Sa

în interiorul planetei este denumită de Filip, Lumină. O altă manifestare a Lui este Focul. Iar Lumina Perfectă este Dumnezeu-Tatăl în Locașul Său – în *Camera Nupțială*.

Botezul, realizat succesiv în fiecare din aceste straturi, permite conștiinței practicantului spiritual să treacă în stadiile următoare de purificare și rafinament.

25. De obicei lucrurile manifestate sunt cunoscute prin lucruri manifestate, iar cele secrete, prin cele secrete. Totuși, în unele cazuri, se folosesc imaginile lucrurilor manifestate pentru a simboliza secretul.

Astfel, la binecuvântarea (Tatălui Ceresc), apar imaginile apei în *Curentul Apei Vii* și a focului.

26. Isus a cucerit inimile oamenilor fără să-și dezvăluie Esența. S-a arătat fiecăruia după înțelegerea fiecăruia. A făcut aceasta în felul următor: celui ce era mare, El i s-a arătat mare, celui ce era mic i s-a arătat mic, îngerilor – înger, și oamenilor – om, în timp ce Divinitatea Sa era ascunsă de toți. Unii, văzându-L, au crezut că văd o persoană ca și ei.

Dar când s-a arătat pe munte discipolilor Lui în toată gloria Sa – atunci nu a fost mic, ci a fost într-adevăr Măreț. Dar, înainte de aceasta⁴, El a dat putere ucenicilor săi pentru ca ei să-l poată vedea Măreția.

În acea zi, mulțumind Tatălui, a spus: “ O, Acela Care ai unit Perfecțiunea și Lumina Sa cu Duhul Sfânt, unește-ne, și pe noi, cu imaginile îngerilor!”

În aceste vorbe ale lui Isus, este un “joc de cuvinte”. Sensul este: “Fă în așa fel încât ucenicii, în sfârșit, să înceapă să arate ca îngerii!” În spatele acestor cuvinte ale lui Isus se exprimă un regret – acela că chiar și unii din cei mai apropiați ucenici ai Săi nu L-au putut înțelege.

Capacitatea de a înțelege informații la diferite niveluri de complexitate depinde de vârsta sufletului (și, într-o măsură mult mai redusă, de vârsta corpului, de cum e crescut, educație și așa mai departe). Așa cum au spus Isus și Apostolii Săi, sufletul se maturizează de-a lungul mai multor încarnări. Din acest motiv, sufletele, încarnate de Dumnezeu în corpuri umane, au o vârstă foarte diferită care nu

⁴ n.t. înainte de a li se arăta lor.

corespunde cu vârsta corpului. Aceasta este una din particularitățile procesului de dezvoltare a ființei umane.

Un învățător înțelept oferă ajutor oamenilor ținând cont de ceea ce este specific vârstei lor precum și posibilităților acestora de a capta cunoștințele furnizate. Un învățător nu ar trebui să dea studentilor informații care sunt prea complexe și depășesc capacitatea lor de înțelegere.

Calea spirituală este asemănătoare unei scări cu trepte multe. În consecință, este necesar ca discipolii să fie ajutați să urce pe treapta care urmează în mod firesc pentru ei, și nu să le fie sugerat să sară mai multe trepte deodată.

27. Nu neglija Mielul, căci fără El nu vezi Poarta.

Și nimeni nu va putea să ajungă la Domnul dacă este “dezbrăcat”.

Mielul de sacrificiu este Isus Care a mers la moartea pe cruce pentru ca adevărata cunoaștere, lăsată de El, să salveze omenirea de la pieire.

A doua frază a acestui fragment este o continuare a ideii din fragmentul 23. Cei “dezbrăcați” sunt cei care apar pe suprafața pământului în corpuri materiale cu care se identifică, gândind că ceea ce fac ei în ascuns față de alți oameni încarnați va rămâne un secret pentru toți. Dar, în realitate, ei sunt expuși în fața tuturor spiritelor și al lui Dumnezeu. De fapt, sunt ridicoli — este ca și cum ar sta dezbrăcați printre alți oameni întrupați fără să realizeze goliciunea lor.

Însă nimeni nu poate ajunge în fața Împăratului Ceresc întrupat, în timp ce gândește că aparține trupului. Cineva poate ajunge la Împărat numai dacă nu se identifică cu trupul, și numai după ce s-a eliberat cu adevărat de trup prin educație meditativă. Într-adevăr, stadiile practicilor meditative (meditația însemnând activitatea depusă pentru dezvoltarea conștiinței) permit primirea adevăratului botez și nu al “botezului-jucărie”: permit nașterea și maturizarea în onii noi.

28. Omul Cerurilor are mult mai mulți Fii decât omul pământean. Dacă fiii lui Adam sunt numeroși, deși mor, cât de mulți sunt fiii Omului Perfect, Aceia Care nu mor și Care se zămislesc mereu!

Omul Perfect este Cristos. Învățăturile Lui — cu prețul morții Lui pe cruce și al muncii Apostolilor Lui — au rămas pe pământ și continuă

să genereze noi și noi Copii spirituali Care ajung să devină Nemuritori în Împărăția Tatălui.

29. Tatăl a creat Fiul, dar Fiul nu poate crea fiu, pentru că Cel Ce a fost născut astfel (de Tatăl) nu poate procrea. Un Fiu își face frați, dar nu fii.

Un Fiu al lui Dumnezeu nu este atras de reproducția pământească. Ca urmare, El nu concepe copii pământenți, ci spirituali: frați și surori.

30. Această parte a textului original este deteriorată.

31. Sunt aceia care primesc hrana din gura din care iese cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când cineva se hrănește așa, poate deveni Perfect.

Cei Perfecti pot fi concepuți dintr-un sărut și, în felul acesta să fie născuți.

Din acest motiv, ne sărutăm și noi unul pe altul pentru a fi zămisliti prin harul care există în fiecare dintre noi.

Un Învățător Perfect își hrănește discipolii cu vorbele lui Dumnezeu, prin gura Sa și acest lucru îi poate duce la Perfectiune.

Ca urmare a experienței acumulate în timpul încarnărilor precedente, discipolii maturi psihogenetic, pot fi stimulați să continue procesul de avansare pe Calea spirituală, grație Dragostei Învățătorului pentru ei. Apoi, aceștia se nasc în eonii superiori.

Emoțiile dragostei tandre ajută discipolii în munca lor spirituală, sprijinindu-i, inspirându-i și dându-le putere.

32. Trei au fost acelea care au mers alături de Domnul: Maria, mama Sa, sora Ei și Maria Magdalena, cea numită însoțitoarea lui Isus. Așa că au fost aceste trei Marii: mama Sa, sora Ei și însoțitoarea Lui.

33. *Tatăl și Fiul* sunt nume singulare.

Însă *Duhul Sfânt* este un nume Dublu⁵. Ele se află pretutindeni: deasupra, dedesubt, în lumea (spațiul) invizibilă și în cea vizibilă.

(În același timp), *Duhul Sfânt* este deschis jos și ascuns deasupra.

Duhurile Sfinte, venind din Locașul Tatălui Ceresc, sunt prezente în stări diferite atât la suprafața pământului (“spațiul deschis”) cât și în interiorul planetei (“spațiul ascuns”).

Practicantul spiritual poate vedea Duhurile Sfinte care sunt sub pământ, în timp ce un om obișnuit, nu poate, pentru că acestea sunt invizibile pentru el.

34. Sfinții sunt slujiți și de puterile răului. Aceste puteri sunt orbite de *Duhul Sfânt*: ele cred că își servesc oamenii lor, când, în realitate, ele lucrează pentru sfinți.

Odată, un discipol a întreat pe Domnul despre ceva lumesc. Domnul i-a răspuns: “Întreab-o pe mama ta – ea îți va da din lucrurile care sunt străine mie”.

Cu cât conștiințele individuale sunt mai puțin dezvoltate din punct de vedere al naturii lor energetice, cu atât eonii în care locuiesc ele în stare de neîncarnare sunt mai grosieri și mai îndepărtați de Dumnezeu-Tatăl. Aceste conștiințe nu au nicio posibilitate de a intra în sălașurile conștiințelor superioare lor și nici nu văd pe aceia care trăiesc în eonii mai apropiați de Dumnezeu-Tatăl.

Însă ființele mai evolute ale lumii spirituale sunt capabile nu numai să intre în eonii inferiori, ci să și controleze locuitorii lor fără ca aceștia să-și dea seama.

Dumnezeu, personal sau prin spirite merituoase, controlează toate celelalte spirite și pe toți oamenii încarnați incluzând chiar și pe cei mai primitivi. Aceștia sunt folosiți de El pentru a corecta alte persoane încarnate, atât păcătoși cât și virtuoși: un exemplu îl reprezintă situația în care cei din urmă [virtuoșii] au nevoie să fie corecțați sau redirecționați în modul lor de viață, etc.

⁵ Referință la Reprezentanții Creatorului, care sunt Individualități Divine concrete, într-un sens colectiv.

35. Apostolii au spus ucenicilor: “Fie ca toate cadourile noastre să conțină sare.” Ei au numit înțelepciunea, “sare”. Fără aceasta, nimic nu trebuie dat.

Apostolii au sfătuit discipolii nu numai să dăruiască, de exemplu, vindecări pentru cei bolnavi, dar, în același timp, să însoțească faptele lor cu predici despre Calea spre Perfecțiune. Fără această învățătură, o persoană spirituală nu ar trebui să ofere nimic, deoarece asemenea cadouri nu vor aduce niciun folos real aceluia care le-au primit.

36. Dar înțelepciunea nu poate fi bine întemeiată fără un Fiu...

Textul original este deteriorat.

Adevărata Înțelepciune provine numai de la Tatăl Ceresc. Și cel mai perfect Mesager al Înțelepciunii Tatălui este Fiul Său – Cristos.

37. Ceea ce posedă Tatăl aparține și Fiului. Când Fiul este mic, nu l se încredințează ceea ce îi aparține. Însă când devine adult, Tatăl îi dă tot ceea ce are El.

Atunci când un Cristos întrupat este la vârsta copilăriei nu poate încă să-și manifeste toate puterile Sale Divine. Acesta le va primi pe măsură ce trupul Său pământesc se maturizează.

38. Acei oameni care au luat-o pe căi greșite, au fost și ei născuți pe Pământ din voia Duhului lui Dumnezeu, dar, tot după voia Lui, se rătăcesc. Astfel, lămpile sunt aprinse sau stinse de același Duh.

Întâi, Dumnezeu ne pune obstacole în Drumul către El, dar, prin depășirea lor, noi evoluăm. Numai aceia care merită, adică cei ce sunt suficient de maturi, pot învinge aceste obstacole.

Al doilea, Dumnezeu are toată Puterea și Autoritatea necesară de a opri oamenii nedemni să se apropie de eonii Lui. Prin urmare, nimeni nu poate intra în Locașul lui Dumnezeu împotriva Voinței Sale.

Vrednicia practicantilor spirituali este determinată după criterii etice și intelectuale, strâns legate între ele, precum și după gradul de rafinament al conștiinței.

39. Există o înțelepciune simplă, dar există și o înțelepciune consfințită prin moarte – aceea care a cunoscut moartea. Înțelepciunea care nu a cunoscut moartea este puțină înțelepciune.

Cei mai mulți oameni trăiesc pe pământ fără să realizeze faptul că ocazia lor de a-și schimba propriile destine pentru sute de ani (perioadă ce reprezintă un interval obișnuit de timp între reîncarnări), precum și pentru încarnarea care urmează, dacă va avea loc, este limitată în timp. Mai târziu, nu vor putea nici măcar să viseze la o asemenea schimbare.

Dar, dacă oamenii trăiesc amintindu-și de venirea sfârșitului ciclului de reîncarnări, atunci acest lucru îi îndeamnă să avanseze pe Calea spirituală și le permite să facă o diferență clară între ceea ce are valoare și ceea ce nu are în fața morții care vine.

Decizia cea mai radicală și eficientă a unui aspirant spiritual, pentru care cunoștințele despre moarte au devenit un aliat, este decizia de a stăpâni controlul asupra morții prin dezvoltarea capacității de a-și dematerializa corpul.

În cazul în care o asemenea persoană a trecut și prin moarte clinică, ajungând pe “lumea cealaltă” fără impedimente din cauza cochiliei materiale, atunci, această experiență îmbogățește considerabil experiența meditativă și furnizează cunoștințe solide despre viața de dincolo și despre ceea ce le-a rămas de făcut pentru a duce totul la bun sfârșit.

40. Există animale devotate omului, precum vaca, măgarul și altele.

Dar există și acelea care nu sunt devotate și care trăiesc separat, în deșert.

Omul ară câmpul cu ajutorul animalelor credincioase lui. Ca urmare, omul se aprovizionează cu hrană, atât pentru sine cât și pentru animalele devotate lui, dar nu și pentru cele necredincioase.

Tot așa și Omul Perfect își face lucrarea cu ajutorul acelor care îi sunt credincioși Lui și pregătește tot ceea ce este necesar pentru viața lor. Datorită acestui lucru, binele și răul, dreapta și stânga sunt la locul lor.

Dar Duhul Sfânt are grijă de toți și controlează totul: pe cei credincioși Lui, pe ostili și pe indiferenți. El îi unește și îi

separă în așa fel încât toți să poată obține puterea atunci când El hotărăște că este necesar.

Duhul Sfânt, Care acționează din Locașul Tatălui, este Supraveghetorul Principal al destinelor umane. Pentru a-i ajuta să-și îndeplinească destinele lor, El, de exemplu, dirijează gândurile și dorințele oamenilor și corectează chiar și împlinirea diferitelor acte fizice ale lor, aranjând, în acest fel, până și întâlnirile dintre ei. Astfel, El reunește pe ucenici cu învățători, pe criminali cu victimele lor, pe cei ce caută un partener sexual cu partenerii lor viitori, și așa mai departe. Dar, în aceeași măsură, El desparte oamenii prin folosirea aceluiași metode, atunci când relațiile lor devin inutile din punct de vedere al progresului lor spiritual.

Duhul Sfânt controlează pe cel credincios Lui și pe cel necredincios, pe cei buni și pe cei răi, pe aceia care Îl cunosc și pe aceia care nu-L cunosc.

Desigur că va fi mult mai ușor, mai plăcut și mai eficient pentru noi să învățăm de la El, dacă devenim ucenici care îl iubesc pe El și pe Dumnezeu-Tatăl.

Un Învățător Perfect care este întrupat este, desigur, mai convenabil pentru ucenici, pentru că El sau Ea vorbește cu ei într-o limbă ușor de înțeles. Dar, pe de altă parte, o astfel de Misiune terestră este mai dificilă pentru Învățător, pentru că, fiind încarnat într-un iad pământesc, El sau Ea sunt atacați de mulți oameni răi. Prin urmare, o astfel de încarnare voluntară este o manifestare a Marii lubirii Jertfelnice a Învățătorului.

Din motive ușor de înțeles, asemenea Învățători predau direct numai aceluia care sunt credincioși Lor.

41. Această parte a textului original este deteriorată.

42. Întîi are loc adulterul, și apoi se naște un ucigaș din asta. Înainte, el a fost un fiu al diavolului; de aceea, acum, el devine un criminal și își omoară frații.

Fiecare contact (sexual) cu persoane diferite este adulter.

Adulterul este actul sexual dintre oameni pe care Dumnezeu nu îl aprobă. Această noțiune nu are nimic în comun cu semnificația pe care o dau "pastorii" multor biserici pentru a-și intimida "turma"; acești "pastori" încearcă să controleze destinele oamenilor în numele lui Dumnezeu, deși El nu le-a încredințat această sarcină!

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, există conceptul de adulter. El poate chiar pedepsi pentru comiterea adulterului, după cum am citit în acest fragment, prin încarnarea unui suflet diavolesc în corpul unui copil care urmează să fie născut, sau prin nașterea unor copii urâți, imbecili, etc.

Dumnezeu nu este împotriva sexului în general: este planul Său ca populația corpurilor umane pe pământ să se mențină prin intermediul sexului. Prin interacțiuni sexuale, oamenii învață, sub îndrumarea Duhului Sfânt, ce fel de persoane ar trebui să fie sau să nu fie. Relațiile sexuale dintre oameni reprezintă, de asemenea, un mijloc prin care Dumnezeu ne învață dragostea, înțelepciunea și puterea.

În sfera relațiilor sexuale, normele cele mai generale de comportament corect sunt:

- a avea tact, a renunța la egoism, a acționa nu numai pentru sine dar și pentru binele partenerului, precum și pentru realizarea unei armonii reciproce

- a renunța la grosolănie în emoții, cuvinte și fapte, a cultiva o tandrețe subtilă în sine însuși pentru a o oferi persoanei iubite. Aceasta din urmă este emoția cea mai prețioasă pe Calea spre Perfecțiune.

Este admisibil ca cineva să-și schimbe partenerii, sau trebuie ca omul să trăiască toată viața (încarnată) cu același partener? Răspunsul: bineînțeles că e admisibil! Prin schimbarea partenerilor vom învăța mai multe în arta de a ne oferi dragostea. Însă nașterea copiilor impune categoric obligații pentru ambii părinți! Atunci când cineva este obsedat de plăceri sexuale, uitînd de toate, are loc păcatul adulterului, iar Dumnezeu va semnala această greșeală, de exemplu, prin provocarea bolilor venerice.

În al doilea paragraf al acestui fragment, Autorul scrie despre alt tip de adulter care se referă, înainte de toate, la cei ce sunt deja pe drumul spre Calea spirituală.

Este vorba de caracterul adecvat al partenerului. Un partener potrivit nu e numai acela pe care tu îl placi și care e de acord cu tine, și cu care totul merge bine (deși și aceste aspecte sunt importante), dar partenerul trebuie să fie o persoană însuflețită de aspirații comune și totodată, să fie cel mai apropiat tovarăș de drum pe Calea spre Dumnezeu.

Dacă există o diferență semnificativă între vârstele sufletelor, în gradul de rafinament al energiei organismelor și în subtilitatea conștientului, dacă unul din parteneri nu este ferm în a continua nutriția fără carne – care este singurul tip de nutriție corect din punct de vedere bioenergetic și al calității energiei – atunci asemenea relații vor fi un obstacol serios pentru celălalt partener care este mai credincios și mai aproape de Dumnezeu. Aceasta va constitui un

adulter din punctul de vedere al lui Dumnezeu, deci, un act inadmisibil și vrednic de pedeapsă.

43. Dumnezeu este ca un vopsitor. Așa cum vopselele bune, denumite rezistente, se distrug doar odată cu lucrurile vopsite cu ele, tot așa se întâmplă și atunci când Dumnezeu lucrează. Vopselele Lui nu se estompează. Sunt nemuritoare datorită lucrării Sale ca “vopsitor”.

Cine este botezat de Dumnezeu, este botezat în Apă Vie.

Primul botez, dat de Dumnezeu are loc în Apa Vie a Duhului Sfânt. Numai cei care merită primesc acest botez de la Dumnezeu. Un asemenea botez îi transformă în așa fel încât “vopselele” lui să nu mai dispară niciodată.

44. Nu este posibil să percepem nimic din Imperisabil dacă nu devenim ca El.

În sfera Lumii Adevărate, totul decurge diferit față de cum se întâmplă în lumea oamenilor unde ei percep soarele, deși nu sunt soarele, văd cerul și pământul și toate celelalte obiecte, fără să devină acele obiecte.

Dar, în *acea* lume, percepi ceva, și tu devii acel ceva. În felul acesta, Îl percepi pe Duhul Sfânt, și devii El. Percepi un Cristos, și devii Cristos. Îl percepi pe Tatăl, și devii Tatăl.

În *acea* lume sesizezi totul, dar nu pe tine. În schimb, te percepi pe tine însuși ca pe Acela pentru că devii Ceea Ce vezi.

Filip împărtășește experiențele Sale din meditațiile cele mai profunde învățate de la Isus – în acest caz, relatările sunt din meditațiile Lui de Unire cu Dumnezeu.

45. Credința cere. Dragostea oferă.

Nimeni nu trebuie să primească fără credință. Nimeni nu trebuie să dea fără dragoste.

De aceea, pentru a cere, credem, și pentru a da, iubim cu adevărat.

Dar, cine dă fără iubire, nu beneficiază de o astfel de dăruire.

46. Cine nu a primit încă pe Domnul, este încă evreu.

Aceste cuvine au fost scrise pentru cititorii evrei. Înțelesul este după cum urmează:

Acela care l-a cunoscut pe Dumnezeu, încetează să se perceapă ca reprezentant al unei anumite naționalități, religii, sex, sau al unei grupe de vârstă. Toate acestea aparțin trecutului și tot ce rămâne este percepția de sine însuși ca o conștiință care aspiră către Cel lubit.

47. Primii Apostoli L-au numit astfel: Isus Mesia din Nazaret, adică Isus Nazarineanul Cristos. Ultimul cuvânt este Cristos, primul este Isus și la mijloc, Nazarineanul.

Cuvântul Mesia are două înțelesuri: Cristos și Rege. În ebraică, Isus înseamnă *Salvatorul*. Nazara înseamnă *Adevăr*. Nazarineanul este *Acela Care a venit din Adevăr*.

Deci, Cristos este *Rege*. Prin urmare, Nazarineanul este Rege, iar Isus este, de asemenea, Rege.

48. O perlă, chiar dacă este aruncată în noroi, nu e disprețuită. Iar dacă o unge cineva cu balsam, nu va fi mai prețioasă. Dar este întotdeauna valoroasă pentru proprietarul ei.

Tot așa se întâmplă și cu Fiii lui Dumnezeu: oriunde ar fi, Ei sunt întotdeauna de valoare pentru Tatăl Lor.

49. Dacă spui: “Sunt evreu!” – nimeni nu se va mișca. Dacă spui, “Sunt roman!”, nimeni nu se va tulbura. Dacă spui, “Sunt grec, barbar, sclav, un om liber!” – nimeni nu se va clinti. Dar dacă spui, “Sunt creștin!” – toți vor tremura. Oh, dacă aș putea primi acest rang care este de nesuportat pentru stăpânitorii pământești!

50. Dumnezeu este un Consumator de oameni. Oamenii sunt absorbiți de El.

Înainte omul sacrifica animale, dar sufletele lor nu au fost absorbite de Dumnezeu.

Înțelesul a ceea ce numim viață organică pe planeta Pământ constă în dezvoltarea conștiinței întrupate în containerul său, care este corpul viu.

După ce și-au început evoluția lor ca mici formațiuni primitive de energie existente pe structura cristalină a mineralelor, după ce au trecut prin multe încarnări în regnul vegetal, animal și în trupuri umane, unele suflete devin, în cele din urmă, asemenea lui Dumnezeu și se “revarsă” în Creator (Conștiința Universală Primordială) ajungând, astfel, să fie absorbite sau “consumate” de El. Acest lucru constituie Evoluția Sa și noi suntem părtași ai acestei evoluții.

Mai mult, în etapele finale ale stadiilor de evoluție personală, cei evoluți spiritual se sacrifică, își jertfesc propria individualitate pentru a se Uni în iubire cu Conștiința Primordială. Pentru astfel de oameni, așa ceva este normal pentru că ei sunt în stadiul dragostei celei mai profunde pentru lubitul Suprem! Din afară, poate să pară un sacrificiu de autodistrugere.

În vremurile antice, ecurile dorințelor lui Dumnezeu despre iubirea jertfelnică au ajuns printre masele de oameni. Și oamenii au început să ucidă animale ca sacrificiu adus Lui, mâncând, după aceea, cadavrele lor și oferind suflete în dar lui Dumnezeu sau unor “zei” imaginari.

Isus Cristos a fost împotriva unui asemenea primitivism, sugerând că oamenii trebuie să refuze uciderea animalelor pentru “sacrificii închinat lui Dumnezeu”, sau pentru folosirea corpurilor acestora ca hrană.

51. Atât vasele din sticlă cât și cele din pământ sunt făcute cu ajutorul focului. Dar vasele de sticlă, dacă se sparg, pot fi refăcute, căci au luat ființă printr-o suflare. Iar dacă vasele de pământ se sparg, atunci acestea sunt aruncate pentru că au fost făcute fără suflare.

Este posibil să topești bucăți de sticlă și să faci vase noi din ele, în timp ce bucățile de argilă arsă nu mai sunt bune decât de aruncat.

Aici este o alegorie înțeleaptă.

În timpul fabricației, vasele, atât din sticlă cât și din argilă, trec printr-un proces de ardere care poate fi asemănat “botezului cu foc”.

Dar, sticla mai trece și prin “botezul prin suflare” (se face analogie cu Pranava), ceea ce nu se întâmplă în cazul argilei. Botezul în Pranava trebuie să precedă botezului cu Focul Divin. De aceea, “botezul cu foc” al vaselor de argilă nu poate avea un rezultat de durată. Ideea este că, în munca spirituală, este necesar să se avanseze gradat de la o etapă la alta: nu trebuie să se sară peste mai

multe etape odată, căci este imposibil pentru cineva să rămână în Focul Divin fără ca, mai întâi, să se fi întărit în alte variante de Unire cu Dumnezeu.

52. Un măgar mergând în jurul unei pietre de moară, a parcurs o sută de mile.

Când a fost deshămat, era în același loc.

Sunt oameni care merg mult, dar nu avansează de loc. Și când vine seara pentru ei, nu au văzut nici orașul și nici satul spre care mergeau; nu au cunoscut nici natura Creației, nici Puterea (deci, nici pe Tatăl Ceresc), și nici măcar pe îngeri. Degeaba au muncit acești amărăți.

Eforturile dau roade bune numai dacă Scopul și metodele pentru cunoașterea lui sunt clare... Sau, este necesar să iei mâna Învățătorului și să te ții cu putere de ea. Învățătorul e Acela Care știe Scopul cel mai bine și este capabil să conducă o persoană la îndeplinirea Lui.

53. Mulțumirile noastre Domnului Isus! În siriacă, Isus este numit Pharisatha, adică Cel Ce este pretutindeni.

Isus a venit să arate crucificarea a ceea ce aparține acestei lumi.

Am vorbit deja despre faptul că o conștiință individuală poate și trebuie să se dezvolte nu numai cantitativ dar și calitativ. Conștiința unui om obișnuit nu e mai mare decât corpul lui. Dar, grație unor practici meditative speciale, conștiința poate ajunge până la dimensiuni comparabile cu mărimea planetei noastre și chiar mai mare. Numai după ce se ajunge aici (incluzând în același timp multe alte aspecte), o persoană merită să intre în eon-ul Tatălui Ceresc.

Isus a parcurs această Cale cu mult timp înaintea încarnării Sale, ceea ce este bine cunoscut lumii moderne și El, într-adevăr, a devenit Acela Care există peste tot. De exemplu, El când era pe pământ, era, în același timp, și în Casa Tatălui.

De asemenea, El a dovedit, prin moartea Sa pe cruce și prin aparițiile Sale ulterioare în fața apostolilor Lui care erau încarnați, că, de fapt, conștiința nu moare odată cu trupul și că e posibil să sacrifice corpul pentru realizarea scopurilor celor mai înalte.

54. Odată, Domnul a venit la vopsitoria lui Levi. A luat 72 de vopseli diferite și le-a aruncat într-o cuvă. Apoi, a scos toate țesăturile din ea și ele erau albe. Atunci El a spus: “Tot așa lucrează și Fiul Omului”.

Filip descrie una dintre minunile făcute de Isus. Prin această minune, Isus a arătat ucenicilor Săi următorul principiu al lucrării unui Învățător: un Învățător ia un grup de discipoli care, inițial, sunt foarte diferiți (culori diferite) și “îi albește” în “cuva” comună a Școlii spirituale. Ei, ca suflete, trebuie să devină albi ca *Focul Divin*.

Expresia “Fiul Omului”, prin care Isus S-a numit adesea pe Sine, înseamnă: “O parte din Tatăl încarnată între oameni într-un trup născut de o femeie”.

55. O femeie care nu a dat naștere la copii poate deveni o mamă de îngeri. O astfel de femeie a fost Maria Magdalena, o însoțitoare a Fiului. Domnul a iubit-o mai mult decât a iubit pe toți ceilalți ucenici și, adesea, a sărutat-o pe gură. Ceilalți ucenici, văzând-L că o iubește pe Maria, au întrebat: “De ce o iubești mai mult pe ea decât pe noi?” El le-a răspuns zicând: “De ce nu vă iubesc Eu pe voi ca pe ea?”

Acest fragment descrie, printre altele, relațiile dintre Isus și discipolul de sex feminin favorit (adică cea mai bună dintre ucenicile Sale de sex feminin), Maria Magdalena. Aceste relații au fost pline de o afectivitate tandră și iubitoare. Prin aceasta Isus a dat ucenicilor Săi un exemplu de relații optime ce trebuie să existe între oamenii care desfășoară o muncă spirituală comună. Un grup de discipoli vrednici lucrează mult mai eficient când sunt uniți prin emoții de dragoste-sensibilitate. Relațiile dintre Învățător și ucenici pot fi de aceeași natură.

56. Când orbul și cel ce vede sunt împreună în întuneric, nu sunt diferiți unul de altul.

Dar când apare lumina, acela care vede, va vedea lumina și acela care este orb va rămâne în întuneric.

Când vine un Învățător trimis de Dumnezeu, numai cei capabili de a vedea Lumina Divină se vor trezi la viața spirituală; restul rămân în întunericul ignoranței lor.

57. Domnul a spus: “Binecuvântați sunt cei care au existat cu adevărat înainte de a fi născuți (pe pământ).

“Acela care există cu adevărat acum a fost așa și va fi așa.”

În acest caz, Isus a vorbit despre evoluția unităților de conștiință.

Persoanele tinere din punct de vedere psihogenetic pot trăi numai o viață bazată pe instincte și reflexe, asemănătoare cu cele ale animalelor primitive.

Aceia care au o conștiință dezvoltată, atât cantitativ cât și calitativ, sunt capabili să ducă o existență cu adevărat disciplinată, într-o direcție corectă și conștientă, pe Calea către Perfecțiune, pe Calea către Tatăl.

Dar maturizarea conștiinței este un proces foarte lent și durează mai multe încarnări.

Cu cât oamenii sunt mai maturi, cu atât vor face mai puține greșeli, iar șansele lor de a cădea de pe scara ascensiunii spirituale sunt mai mici. Exact despre aceasta vorbește Isus: în primul rând, oamenilor, care vin în această viață pământească cu o conștiință suficient de matură, le este ușor să trăiască. În al doilea rând, dacă vedem asemenea oameni, înseamnă că ei erau pregătiți pentru un astfel de nivel de existență, înainte de începerea actualei încarnări.

58. Superioritatea omului este un mister: omul are stăpânire asupra animalelor care sunt mai mari și mai puternice decât el, atât ca fizic cât și ca forță. Cu toate acestea, omul este cel ce le oferă hrană. Dar, dacă omul se îndepărtează de ele, ele încep să se muște și să se ucidă una pe alta. Și se vor devora unele pe altele, dacă nu vor găsi nimic de mâncare.

Dar acum vor avea hrană pentru că omul a lucrat pământul.

În această pildă, omenirea de pe Pământ – omenire care constă în cea mai mare parte din persoane tinere și imature din punct de vedere psihogenetic – este asemănată cu animalele domestice de pe “Proprietatea” lui Dumnezeu. În ciuda faptului că animalele ascultă de Stăpân, ele rămân tot fiare în relațiile dintre ele, dacă li se dă libertatea de acțiune și, mai ales, dacă nu există mâncare.

Autorul acestei parabole a sperat că acum, când Cristos Omul-Dumnezeu a adus omenirii adevărata și eterna hrană spirituală – toți oamenii-fiare vor fi satisfăcuți și vor înceta să mai fie animale.

59. Dacă aceia care au fost cufundați în Curentul de Apă Vie nu au primit nimic acolo, dar spun totuși: “Sunt creștin!”, atunci ei iau acest titlu cu împrumut.

Dar, dacă o persoană a primit într-adevăr botezul în Duhul Sfânt, atunci aceasta are în dar calificativul de “creștin”.

Acela care a primit un cadou, nu trebuie să-l dea înapoi, dar celui ce a primit în împrumut, i se poate lua datoria înapoi.

Ioan Botezătorul a efectuat ritualul botezului cu apă pentru păcătoșii pocăiți.

Isus și apostolii au botezat cu Duhul Sfânt, cerându-l să se manifeste prin influențarea conștiințelor celor botezați. (Să observăm că nu este același lucru cu nașterea în Duhul Sfânt).

Semnificația ezoterică al unui astfel de botez este aceea de a oferi începătorilor prima experiență a ceea ce este Duhul Sfânt. În viitor, amintirea acestei experiențe poate să-i inspire pe cei botezați să-și dedice viața transformării lor în conformitate cu acest Model și să depună eforturi pentru realizarea Unirii cu Duhul Sfânt.

Alți oameni își asumă titlul de creștini numai pentru faptul că au fost prezenți în timpul ritualului de botez, unde ei nu au primit nimic. Dacă aceștia nu vor munci mai mult cu ei înșiși pentru a deveni demni de acest calificativ, atunci ei vor fi considerați datornici care nu și-au plătit datoriile față de Dumnezeu. Prin aceasta, ei își vor împovăra propriile destine în mod considerabil.

60. Misterul căsătoriei este asemănător cu aceasta.

Aceia care au o căsătorie curată sunt bine, pentru că fără aceasta nu-și vor găsi liniștea.

Omul este esența a tot ceea ce există pe pământ. Iar principala menire (pământească) a omului este căsătoria.

Să cunoști căsătoria pură, pentru că are o mare putere!

În ceea ce privește căsătoria sub forma sa impură, ea există doar în aparență.

Am spus deja că o căsătorie este o ocazie deosebită pentru dezvoltarea personală a celor care tânjesc după adevăr.

De asemenea, am discutat despre ceea ce este adulterul. Se întâmplă: a) când oamenii sunt obsedați de căutarea plăcerii în detrimentul datoriilor lor față de Dumnezeu și față de alți oameni, și b) când partenerii, implicați în relații sexuale, sunt prea diferiți unul de altul, din punct de vedere al progresului lor spiritual, adică sunt

parteneri care au nevoie să studieze la școala lui Dumnezeu în diferite programe – nu mai au nevoie să fie în același program.

Și acum trebuie să examinăm ce este căsătoria.

Există o înregistrare oficială pentru relațiile matrimoniale. Aceasta stabilește relațiile “de jure” (de drept) între soți referitoare la averea lor precum și la drepturile copiilor. Asemenea reglementare socială a căsătoriei este absolut corectă pentru majoritatea oamenilor care urmăresc numai interesul lor personal și să scape de obligațiile lor față de ceilalți, prin forța legii.

Există, de asemenea, și căsătorii religioase. Unele Biserici își asumă dreptul de a da sau nu permisiunea de a avea relații sexuale, pretinzând că e în numele lui Dumnezeu. De ce? Pentru că liderii Bisericii vor să țină “turma” în teamă și ascultare.

Dar fără îndoială, Dumnezeu consideră soț și soție pe cei doi care formează o uniune spirituală solidă, relațiile sexuale fiind o componentă a acestei uniuni. Dumnezeu dorește să supravegheze El însuși aceste relații: pe cine să unească, când și pe cine să despartă. O face foarte simplu – de exemplu, prin reglarea emoțiilor partenerilor unul față de altul.

Exemple de relații matrimoniale pângărite, există nu numai sub cele două forme de adulter menționate mai sus, dar și în obiceiuri dezgustătoare ale unuia dintre soți sau ale amândorura cum ar fi: egoismul, duritatea, aroganța, violența față de partener în relațiile sexuale sau de altă natură, dorința de a ofensa și a insulta partenerul.

61. Printre spiritele rele, există atât femei cât și bărbați. Bărbații tânjesc după unirea cu suflete care sălășuiesc în trupuri femeiești, iar femeile-spirit, după cele care sunt în trupuri bărbătești și care trăiesc singuri.

Și nimeni nu poate scăpa de asemenea spirite, atunci când ele acaparează un suflet întrupat, decât dacă spiritul încarnat combină în sine însuși puterea unui bărbat și a unei femei - în alte cuvinte, prin căsătorie. Astfel, o persoană primește puterea [de a se elibera] prin căsătorie, care, este, de fapt, prototipul simbolic al Unirii din *Camera Nupțială*.

Când femeile primitive văd un bărbat singur, ele vin la el și flirtează cu el și îl pângăresc. La fel fac și bărbații primitivi atunci când văd o femeie frumoasă stând singură – o molestează, o violează și o pângăresc.

Dar dacă văd un soț și o soție unul lângă altul, aceste persoane nu se apropie de ei.

La fel poate fi și când cineva se unește cu un înger prin conștiință – atunci, niciun spirit rău nu îndrăznește să vină la un astfel de bărbat sau femeie.

Aceia care au ieșit din lume nu pot fi stăpâniți de spiritele rele, așa cum se poate întâmpla când sunt în lume. Acum ei sunt mai presus de pasiune și de frică. Ei devin stăpâni ai propriei lor naturi; sunt deasupra dorințelor pământești.

...Uneori se întâmplă ca spiritele rele să vadă o persoană singură, să o posede și să o tortureze... Și cum poate aceasta să scape de ele, când este subjucată de propriile sale dorințe și de frică? Unde se poate ascunde de ele?

Adeseori se întâmplă ca unii oameni să vină și să spună: “Vrem să devenim credincioși pentru a fi izbăviți de spirite rele și demoni”... Dar dacă Duhul Sfânt ar fi fost cu ei, atunci niciun spirit necurat nu s-ar fi prins de ei!

În acest fragment lung, Filip, într-o manieră de tip parabolă - alegorie, caracteristică și lui Isus, aduce cititorul la ideea de Unire în Camera Nupțială între o persoană, în ipostaza sa de conștiință, și Dumnezeu-Tatăl, așa cum se întâmplă între oameni într-o căsătorie armonioasă. Asemenea Unire asigură protecția divină împotriva spiritelor rele.

În stadiile incipiente pe Calea către Dumnezeu, aspirații spirituale pot primi o asemenea protecție prin unirea reală a conștiinței cu Duhul Sfânt, sau numai cu un spirit-înger pur.

62. Să nu îți fie frică de trup, dar nici să nu îl iubești.
Dacă ți-e frică de el, va deveni stăpânul tău.
Dacă îl iubești, te va devora și te va subjuca.

Această problemă se poate rezolva în mod radical, numai prin redirecționarea atenției către Scopul cel mai Înalt: Dumnezeu-Tatăl.

63. Ori trăiești în lumea materială, ori te ridici până la cei mai înalți eoni! Dar, să nu cumva să fi găsit *pe dinafară!*

În această lume există rău și bine. Ceea ce este considerat bun, de fapt, nu e bun. Și ceea ce e considerat rău, de fapt, nu e rău.

În realitate, răul există cu adevărat în afara acestei lumi materiale! Este ceea ce e *afară*. Acolo este pierzania.

În timp ce trăim în această lume, este esențial pentru noi să realizăm Învierea, astfel încât, când părăsim trupul, să ne aflăm în Calm⁶, și nu rătăcind pe *afară*.

Totuși, sunt mulți aceia care se îndepărtează de Cale.
E bine să părăsești această lume fără să fi păcătuit!

64. Sunt oameni care nici nu vor și nici nu pot să muncească (cu ei înșiși).

Alții vor și pot, dar nu o fac. Prin urmare, ei nu vor avea beneficiile aduse de o astfel de dorință. Acest lucru nu îi face decât niște păcătoși.

În ceea ce-i privește pe aceia care pot, dar nu vor, ei își vor primi deșertul lor: atât pentru lipsa dorinței cât și pentru lipsa de acțiune.

65. Această parte a originalului este deteriorată.

66. Începutul acestui fragment în textul original este deteriorat.

... Nu vorbesc despre focul care nu se manifestă (adică simbolic, mitic), ci despre focul real, acela care este alb, care radiază Lumina frumoasă și este dătător de Adevăr.

E vorba de manifestarea lui Dumnezeu sub forma Focului Divin. Este foarte real, dar se poate vedea doar cu ochii Conștiinței dezvoltate, și nu cu ochii trupului.

67. Adevărul nu este dat acestei lumi într-o formă clară, ci în simboluri și în imagini. Nu e posibil să fie transmis sub alte forme.

Astfel, există o naștere (în cei mai înalți eoni) cu imaginea sa simbolică (o naștere pământească). Adevărul trebuie reconstituit prin această imagine.

Sau, cum este Învierea în realitate?

⁶ n.t. în starea de Calm.

În acest mod, imagine după imagine, omul se înalță.

La fel este și cu *Camera Nupțială*: imagine după imagine, se ajunge la Adevăr, care este Unirea.

Spun aceasta acelor care nu sunt interesați numai de cuvintele “Tatăl, Fiul și Sfântul Duh”, ci acelor care îi găsesc cu adevărat pentru ei înșiși.

Dar, acelor care nu îi află astfel, chiar și aceste cuvinte le vor fi luate de la ei.

Ei pot fi cunoscuți cu adevărat numai cu binecuvântarea lui Dumnezeu care îi ajută să înțeleagă puterea deplină a Crucii, pe care Apostolii au numit-o *Dreapta-și-Stânga*. Cine a cunoscut aceasta, nu mai este creștin, ci un Cristos.

Uneori este dificil să găsești cuvinte corespunzătoare, caracteristice lumii materiale, atunci când vorbim despre fenomenele din eonii superiori. Prin urmare, nu există nicio altă cale decât aceea de a folosi simboluri și imagini. Acestea devin destul de clare pentru practicanții spirituali care s-au maturizat într-o așa măsură încât pot să le realizeze în stare meditativă.

În ultimul paragraf, Filip descrie – din nou, în simboluri și imagini – una dintre meditațiile cele mai avansate care se practică în eonii superiori. Acela Care o stăpânește și o practică în eon-ul Tatălui, devine și el un Cristos.

68. Domnul ține ascuns de această lume tot ceea ce este important: botezul, binecuvântarea, schimbarea la față, purificarea și *Camera Nupțială*.

După cum am observat deja din textul de mai sus, formele de manifestare exterioară a ritualului, precum și descrierile exterioare nu au nimic în comun cu înțelegerea adevărată a lucrurilor menționate în acest fragment.

69. Domnul a spus: “Am venit să aduc pe cel mai de jos la Înălțime și pe cel de-afară, înăuntru și să-i unesc ACOLO.”

El a vorbit despre ACEL loc în simboluri și imagini.

Aceia care spun că Dumnezeu este sus, greșesc. Se poate spune despre El, Care este în Acel loc, că se extinde dedesubt. Totuși, în același timp, El – Căruia, de asemenea, îi aparține

tot ceea ce este ascuns de această lume – este mai presus de toate!

De fapt, totul e doar pălăvrăgeală: “interiorul și exteriorul, exteriorul din interiorul”...

Domnul a numit locul destrucției *întunericul de afară*. Și întreaga lume e înconjurată de el...

De asemenea, a spus: “Tatăl Meu care este în ascuns”.

Și a mai spus: “Du-te în camera ta, închide ușa și roagă-te Tatălui tău Care este în ascuns” adică, Aceluia Care locuiește în *adâncul* existent sub tot ceea ce există.

Dar, Acea Care este în *adâncul* de sub tot ce se află, este Conștiința Primordială. Nu există nimeni care să locuiască dincolo de Ea.

Totuși, în același timp, se spune despre Ea: “Acea Care există *deasupra* a tot”.

Dumnezeu-Tatăl este Conștiința Primordială care există în întregul univers. El este sus, jos, în toate părțile, și dedesubtul fiecărui obiect din lumea materială incluzând fiecare din trupurile noastre.

El există în *adâncul* situat *dedesubtul* a tot, în cel mai profund eon primordial.

Astfel, El poate fi cunoscut în *adâncul*, în profunzimea inimii dezvoltate spiritual, mărită până la dimensiuni galactice, și nu deasupra, direcție în care oamenii își ridică mâinile și ochii, de obicei.

După ce a cunoscut intrarea în eonul Său, practicantul poate să ajungă, prin acest eon, în orice punct al spațiului, incluzând orice nivel aflat *dedesubtul* propriului corp.

În ultimele două paragrafe ale acestui fragment există “un joc de cuvinte” care este tipic acestei Evanghelii. Înțelesul este următorul: Acela Care este *dedesubtul* a tot, stăpânește totul.

70. Înainte de venirea lui Cristos, mulți oameni au ieșit (din lumea asta). Ei nu au putut să revină (imediat) în locul de unde au ieșit. Și nu au putut să iasă (imediat) din locul din care au venit.

Dar Cristos a venit. Și acum, aceia care au intrat pot ieși, și cei ce au ieșit pot reveni.

Cristos și-a ajutat ucenicii să ajungă mai aproape de Perfecțiune. Și acum ei pot, în timpul meditațiilor, să părăsească lumea materială, să viziteze eonii superiori și să revină, apoi, în lumea materială.

Mai mult, unii dintre ei, fiind omorâți cu pietre pentru predicile lor, s-au întors în trupurile lor, după aceea, și au continuat să lucreze în ele.

De asemenea, Isus și Apostolii Săi au reînviat “morții” aducându-i înapoi în trupurile lor pământești.

71. Când Eva era în Adam, nu a existat moarte. Când ea fost separată de el, a apărut moartea. Dacă ea intră în el din nou și el o acceptă, nu va mai exista moarte.

Acesta este din nou un “joc de cuvinte” spiritual, cu o mare semnificație. Ideea este că Adam și Eva nu sunt numele primilor doi oameni, așa cum se spune în basmul evreiesc, antic și contradictoriu, inclus în Biblie. *Adam* înseamnă pur și simplu om, în sensul generic de ființă umană. *Eva* înseamnă viață.

Atunci când viața, adică sufletul, părăsește trupul are loc moartea clinică. Dar sufletul se poate întoarce în corp.

72. “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce, Doamne, M-ai părăsit?” El a spus aceste cuvinte pe cruce.

Apoi El, Ceea Ce era Divin [în El], s-a despărțit de acel loc.

Domnul a reînviat din morți (în corp uman). El a venit așa cum a fost înainte. Dar acum, trupul Său era desăvârșit, deși era din carne și oase. Acest trup era din Primordial.

Trupul nostru nu este din Primordial; noi doar ne asemănăm cu el.

Isus a materializat pentru Sine un corp nou, care era un produs concentrat din Energia Divină pură, în contrast cu trupul Său anterior născut de Maria.

73. *Camera Nupțială* nu este nici pentru animale, nici pentru bărbați-sclavi (ai patimilor) și nici pentru femei conduse de pasiune.

Este pentru femei și bărbați puri care și-au câștigat Libertatea.

Nașterea cuiva în eon-ul lui Dumnezeu-Tatăl, maturizarea lui acolo și Unirea lui cu El reprezintă desăvârșirea evoluției individuale a sufletului. Numai aceia care sunt foarte dezvoltați intelectual, etic, și psihoenergetic pot realiza acest lucru. De asemenea, ei trebuie să se elibereze de patimi și atașamente lumești pentru a ajunge la puritatea și subtilitatea Divină a conștiințelor.

74. Datorită Duhului Sfânt suntem născuți pe pământ.
Dar ne-am născut din nou datorită lui Cristos.
Sunem botezați în Duhul Sfânt.
Și după ce ne-am născut în El, ne-am unit cu El.

Duhul Sfânt, Care controlează destinele oamenilor controlează și nașterea lor în trupurile umane.

Apoi Autorul vorbește despre stadiile de cunoaștere ale Divinității.

Primul stadiu este botezul, când, în timpul unei meditații adecvate, practicantul spiritual intră (sau este ajutat să intre) în eon-ul potrivit lui și, pentru prima dată, simte Conștiința Care locuiește acolo.

Apoi practicantul trebuie să învețe să intre în acel eon prin propriile eforturi și să rămână acolo. Aceasta se numește nașterea în eon.

După nașterea și maturizarea în acel eon – din nou, prin metode meditative speciale – practicantul spiritual ajunge la Unirea cu Conștiința aceluia eon.

75. Nimeni nu se poate vedea pe sine în luciul apei sau în oglindă fără lumină.

Și invers: nu poți să te vezi pe tine în Lumină fără Apa Vie, sau fără oglindă.

Din acest motiv, este necesar să fii botezat în amândouă: în Lumină și în Apa Vie.

În Lumină primim binecuvântarea.

În acest fragment, sunt două aspecte care trebuie discutate.

Primul aspect se referă la sensul alegoric al cuvântului *oglină*. Acesta presupune un proces de autoexaminare (de a se uita la sine însuși), care se face pentru a descoperi imperfecțiunile existente în calea dezvoltării însușirilor pozitive. Scopul acestei evaluări este de a dezvolta în continuare trăsăturile bune și de a elimina defectele.

Al doilea aspect se referă la cuvântul *binecuvântare*. Acesta are două înțelesuri: a./ binecuvântare pentru a face ceva (analog cu “a da consimțământul”) și b./ transmiterea unei energii pozitive altei persoane. Binecuvântarea totală a Învățătorului are loc atunci când cele două componente ale binecuvântării fuzionează.

Practic, în Lumină, putem primi fericirea cea mai deplină, binecuvântarea cu instrucțiunile privind acordarea de ajutor spiritual oamenilor întrupați, precum și binecuvântarea cu sfaturi specifice referitoare la intrarea în eon-ul Tatălui Ceresc.

76. În Ierusalim, au existat trei clădiri pentru sacrificii. Prima, cu fața spre apus, a fost numită *Sfânta*. A doua, cu fața spre sud, a fost numită *Sfânta Sfintei*. A treia, cu fața la răsărit, a fost numită *Sfânta Sfintelor* și e locul în care preotul intră singur.

Botezul este *Sfânta*.

Mântuirea (prin intermediul propriului serviciu jertfelnic) este *Sfânta Sfintei*.

Iar *Sfânta Sfintelor* este *Camera Nupțială*.

Textul original din mijlocul acestui fragment este deteriorat.

... Ce este o cameră de nuntă, dacă nu o imagine simbolică a *Camerei Nupțiale*? Aceasta din urmă este mai presus de tot răul.

Voalul său este rupt de sus în jos, ca o invitație pentru cei aleși să intre.

În ultimul paragraf, Filip vorbește despre semnificația simbolică a faptului că voalul (catapeteasma), templului din Ierusalim s-a rupt de sus până jos în momentul morții pe cruce a lui Isus.

Cea mai importantă etapă care precede intrarea în *Camera Nupțială* este serviciul jertfelnic pentru Dumnezeu prin serviciul spiritual oferit oamenilor.

77. Spiritele rele nu văd și nu pot să pună stăpânire pe Aceia Care s-au îmbrăcat în Lumina Perfectă.

Fie ca această înveșmântare cu Lumină să fie Unirea secretă.

În conformitate cu aceste recomandări, prima sarcină a practicanților spirituali este să se ridice în eon-ul Luminii.

A doua este de a se maturiza în acest eon, pentru a deveni o conștiință suficient de dezvoltată, activă și capabilă.

A treia este de a se uni cu Conștiința acestui eon.

Spiritele rele nu văd pe Aceia Care s-au îmbrăcat cu Lumină. Îi văd numai atunci când sunt în eon-ul Luminii.

78. Dacă femeia nu s-ar fi separat de bărbat, ea nu ar fi murit împreună cu el. Despărțirea de el a fost începutul morții.

Din această cauză, Cristos a venit pentru a corecta această separare, pentru a-i uni din nou, pentru a da Viață Adevărată aceluia care au murit ca urmare a separării și pentru a-i împreuna din nou.

Filip, glumind din nou, se referă la povestea biblică despre Adam și Eva. Explicația va fi dată în fragmentul următor.

79. Deci, lasă femeia să se unească cu soțul ei în *Camera de Nuntă*, pentru că Cei Ce s-au unit în *Camera Nupțială* nu vor mai fi separați.

Eva s-a despărțit de Adam, pentru că nu s-a unit cu el în *Camera Nupțială*.

Adevărata și eterna unire a Celui Perfect are loc în *Camera Nupțială* a Tatălui Ceresc.

80. Această parte a textului original este deteriorată.

81. Pe malul Iordanului, Isus i-a dezvăluit (lui Ioan Botezătorul) Conștiința Primordială a Împărăției Cerurilor, Care a existat înainte de începuturi. Mai târziu, i s-a arătat (lui Ioan) din nou. Apoi, El a apărut ca Fiu (al Tatălui Ceresc). Apoi, El a fost binecuvântat (de Tatăl Ceresc pentru a ajuta oamenii). Apoi a fost luat de Tatăl (din această lume). Apoi a început să ia El (la Tatăl Ceresc).

82. Din moment ce îmi este permis să dezvălui acest mister, eu vă spun: Tatăl a tot ceea ce există s-a unit (în *Camera Nupțială*) cu Mireasa Care, pe urmă, a coborât (la Isus

răstignit) și, atunci, Lumina L-a învăluit. Apoi, El (părăsind acel loc) a venit la Marea *Camera Nupțială*. Prin urmare, trupul Său, care a apărut în zilele următoare, a ieșit din *Camera Nupțială*. Acest corp era asemănător cu un trup născut dintr-o unire între soț și soție (similar unui trup născut în mod obișnuit). Isus a făcut totul în el (în trupul Său cel nou) identic cu imaginea (unui corp obișnuit).

Este necesar ca fiecare discipol să intre în Camera Tatălui.

83. Adam a fost zămislit din două virgine: din Duhul (Sfânt) și din Pământul nelocuit.

Ca urmare, Cristos a fost născut (numai) dintr-o virgină pentru a corecta greșeala care a avut loc la început.

Aici totul e o simplă ironie, nimic mai mult.

84. Există doi copaci în mijlocul paradisiului. De la unul din ei provin animalele, de la celălalt, oamenii. Adam a mâncat din pomul din care provin animalele. [Astfel] El a devenit, la rândul său, un animal care, apoi, a adus pe lume [alte] animale.

Din acest motiv, în prezent, animale ca Adam se bucură de respect.

Deci, pomul din care Adam a mâncat fructul este pomul animalelor. De aceea, copiii lui, au devenit atât de numeroși. Și toți au mâncat, de asemenea, fructe din copacul animalelor.

Ca urmare, fructele din pomul animalelor au adus pe lume mulți oameni-animale care, acum, onorează numai omul-animal.

Dar Dumnezeu crează Oameni. (Și acești) Oameni Îl crează pe Dumnezeu.

Cea mai mare parte a acestui fragment este ironie, de data aceasta – amară. O astfel de stare de spirit a lui Phillip este ușor de înțeles, în special din cauza recente ucideri a Omului-Cristos de către oamenii-animale.

Dar ultimul paragraf al acestei parabole, merită să fie analizat în mod serios.

Oamenii-Cristoși vin de la Dumnezeu-Tatăl. Ei grăbesc evoluția conștiințelor individuale de pe Pământ, și prin aceasta, Ei contribuie la sosirea rapidă a “Hranei” de calitate superioară (vezi fragmentele 50 și 93) în Dumnezeu-Tatăl.

85. De asemenea, oamenii din lume crează “zei” și, apoi, se închină în fața creației lor. Atunci, lasă ca “zeii” să se închine acestor oameni! Ar fi mai potrivit!

Este o ironie adresată păgânilor care inventează zei pentru ei înșiși. Ca urmare, lasă ca “zeii” inventați să aibă grijă de acești oameni!

86. Faptele omului rezultă din puterea omului. Prin urmare, acestea sunt considerate ca fiind eforturi.

Dar omul dă naștere și la copii, care sunt concepuți în [stare de] calm.

Puterea omului se manifestă prin fapte, iar calmitatea lui, prin copii.

S-ar putea crede că omul este asemănător lui Dumnezeu, în această privință, pentru că și Dumnezeu săvârșește faptele Sale (în Creație) datorită Puterii Sale, și este în [starea de] Calm când El dă naștere copiilor Săi.

Funcția sexuală poate fi realizată pe deplin numai când ambii parteneri ajung într-o stare de calm și liniște profundă. De aceea, Filip vorbește despre copii ca despre un rezultat izvorât din starea de calm a oamenilor.

Starea Tatălui Ceresc în *Camera Nupțială* este aceea de Calm din cel mai adânc și mai tandru. Fiii și fiicele sale provin din acest Calm.

87. În această lume, sclavii servesc pe cei liberi, dar în cealaltă lume, cei liberi vor sluji acestor sclavi.

Fiii *Camerei Nupțiale* vor servi fiii din căsătorii pământești.

Fiii *Camerei Nupțiale* au unul și același nume. Calmul este starea Lor normală. Și Ei nu au nevoie de nimic.

În acest fragment există trei teme profunde care au în comun “maniera” de exprimare – simplă și concisă.

În prima parte, există o temă despre predeterminarea destinului, în funcție de comportamentul nostru prezent. Astfel, semeția, aroganța, atitudinea violentă, cruzimea – manifestări dezgustătoare ale unui “eu” hipertrofiat la unii oameni – vor fi distruse în ei de Dumnezeu prin plasarea acestor oameni în situația de a fi sclavi sub puterea persoanelor-animale asemănătoare lor. Dacă astfel de oameni vicioși nu vor să lupte cu defectele lor, de bună voie, atunci Dumnezeu va trebui să distrugă aceste vicii în ei folosind alte persoane dezgustătoare.

Dar Duhurile Sfinte aduc cu bucurie dragostea Lor pentru oameni, ajutându-i.

Toți cei ce s-au stabilit în eon-ul Tatălui Ceresc și care s-au unit cu El sunt Tatăl. Ei au realizat tot ceea ce este posibil să se realizeze în univers și trăiesc într-o stare de Calm profund și extatic.

88-89. Această parte din textul original este deteriorată.

90. Aceia care spun că ei vor muri întâi și apoi se vor înălța, greșesc. Dacă nu primesc Înălțarea când sunt întrupați, ei nu vor primi nimic după ce își vor părăsi corpurile.

Este același lucru cu botezul: este semnificativ numai dacă este primit de omul întrupat.

Pentru a se transforma, un suflet, care nu este încarnat, trebuie să aibă un corp material, care este, de fapt, un “transformator” de energii. Fără trup, acest suflet există în starea în care a fost la sfârșitul ultimei sale încarnări. El nu poate trece într-un alt eon după voința lui și nimeni nu poate face acest lucru pentru el.

91. Eu sunt Apostolul Filip, acela care spune: Iosif, tâmplarul, a plantat o grădină pentru că avea nevoie de lemn pentru tâmplăria lui. El a fost acela care a făcut o cruce din copacii pe care el însuși i-a plantat. Iar Copilul seminței lui a fost atârnat de ceea ce plantase el.

Copilul seminței lui era Isus și ceea ce a plantat – crucea.

Iosif a avut grijă doar de material și a primit de la Dumnezeu o aluzie simbolică înfricoșătoare.

92. Adevăratul pom al vieții este în mijlocul paradisului. Este un măslin din care vin binecuvântările.

Din acest copac avem și Învierea.

Ideea fragmentului precedent continuă: era necesar ca Iosif să aibă grijă nu numai de copacii materiali, ci și de “pomul paradisiac al vieții” care crește în lumea de dincolo. Atunci, el ar fi putut să câștige Renașterea.

93. Această lume este o consumatoare de cadavre. Și, tot ceea ce este mâncat (de oameni), este, de asemenea, vrednic de dispreț.

În schimb, Adevărul se hrănește cu viață. Prin urmare, nimeni nu va muri din cei hrăniți de Adevăr.

Isus a venit din acel loc și a adus de acolo, hrană. Și celor ce au dorit, le-a dat, în felul acesta, Viața (Adevărată) – și aceia nu au murit.

Aproape toți oamenii din “lumea aceasta” consideră plăcerea de a mânca, unul dintre cele mai importante lucruri din viață. Schimbarea obiceiurilor culinare, fie și pentru puțin, pare să fie un efort dincolo de puterile majorității acelorora care se numesc creștini, în ciuda recomandărilor directe ale lui Isus de a nu ucide animale pentru hrană. Nutriția bazată peuciderea animalelor nu permite – din cauza legilor bioenergetice, fără să mai vorbim de cele etice – intrarea în *Camera Nupțială* sau chiar în Lumina Duhului Sfânt.

Nu există nicio îndoială că este necesar ca noi să ne hrănim, căci, altfel, nu putem face nimic pentru propria autodezvoltare spirituală. Dar, nutriția cu alimentul material nu trebuie să stea în calea nutriției cu hrana “din Adevăr”.

94. Începutul acestui fragment este deteriorat în textul original.

... Paradisul este locul unde mi se va spune: “Mănânc-o pe asta sau n-o mânca pe aia – după cum dorești!”. Este locul unde voi mânca orice, pentru că acolo crește pomul cunoașterii. Acest copac este cel ce l-a distrus pe Adam. Cu toate acestea, tot el a făcut omul să trăiască activ.

Legea (din Biblia evreiască) era acest copac. Ea poate sugera ce e bine și ce e rău. Însă nu scoate omul din ceea ce este rău și nici nu întărește omul în ceea ce este bine. Și a dus la pieirea acelorora care au mâncat din el. Căci atunci când

[Legea] a poruncit, “Mănânc-o pe asta, n-o mânca pe aia!” – a fost începutul morții.

Filip se joacă în această parabolă cu povestea biblică despre paradis.

Dumnezeu-Învățătorul arată oamenilor atât ceea ce este bine, cât și ceea ce este rău. Mai mult, după ce a explicat oamenilor principiile de avansare spre Scopul cel mai Înalt, El le oferă *libertatea de voință* – libertatea de a alege unde și cum să meargă.

Oamenii trebuie să caute singuri Calea corectă și, în felul acesta, se dezvoltă spiritual. Dumnezeu sugerează numai Calea – în mod secret sau evident și, uneori, glumind. Însă, de obicei, alegerile sunt făcute de oameni.

Astfel, oamenii capătă experiență, maturitate și înțelepciune. După ce a dobândit înțelepciunea, practicantul poate învinge toate dificultățile și, prin această luptă, ajunge Perfect. Numai pentru o astfel de persoană Tatăl Ceresc va deschide ușa spre *Camera Lui Nupțială*.

95. Binecuvântarea este superioară botezului, deoarece am fost numiți creștini datorită binecuvântării și nu mulțumită botezului.

Iar Cristos a fost numit așa datorită binecuvântării. Pentru că Tatăl a binecuvântat pe Fiul, Fiul a binecuvântat Apostolii, și Apostolii au binecuvântat pe alții.

Acela care a fost binecuvântat, va primi Învierea, Lumina, Crucea și Duhul Sfânt.

Tatăl l-a dat (lui Cristos) această (binecuvântare) în *Camera Nupțială*; El a primit-o.

96. Tatăl era în Fiul și Fiul era în Tatăl. Așa merg lucrurile în Împărăția Cerului.

Cea de-a doua frază, cu tonul ei ușor amuzant, nu furnizează, de fapt, nicio informație semnificativă; aceasta doar stimulează cititorul să rezolve misterul primei fraze.

În prima frază, există o descriere a interacțiunii dintre Conștiința Tatălui și aceea a Fiului: Unire, Consubstanțialitate.

97-98. Fragmentul 97 este deteriorat în textul original. Fragmentul 98 conține o idee care este continuarea textului dinainte, și, ca urmare, nu poate fi interpretat.

99. Această lume a luat ființă (probabil) din greșeală pentru că acela care a creat-o a dorit să o creeze imperisabilă și nemuritoare. Dar, el (probabil) a murit, fără să își atingă scopul, pentru că nici lumea nu a devenit veșnică, și nici cel ce a creat-o.

Nu există permanență în fructele acțiunilor materiale; ci există numai (indestructibilitatea faptelor) Fiilor și Fiicelor. Și nimic nu poate ajunge la Imperisabilitate în afară de un Fiu sau o Fiică.

Acela care nici măcar nu își poate aduna propria putere – cât de puțin îi poate ajuta el pe ceilalți!

Prima parte a fragmentului nu este altceva decât o glumă, care servește ca început artistic al parabolei.

Apoi, se menționează că singurele fructe valoroase ale întregii activități a Creației sunt Aceia Care au obținut Indestructibilitatea și Eternitatea: Fiii și Fiicele Tatălui Ceresc, adică Aceia/Acelea Care au intrat în *Camera Nupțială*.

În finalul fragmentului, există ideea că cel ce se străduiește să ajute pe alții, trebuie să se ajute întâi pe sine prin eforturi depuse pentru autodezvoltare. Cum ar putea cineva să ajute pe alții, când el nu e în stare să facă nimic pentru sine?

100. Paharul rugăciunii conține vin și apă, servind ca simbol al sângelui, peste care se realizează [serviciul de] mulțumire. Acesta se umple cu Duhul Sfânt și aparține Omului Perfect (Cristos).

Când vom bea din el, vom deveni Oameni Perfecti.

A bea paharul lui Cristos nu înseamnă să iei comuniunea într-o biserică, chiar dacă o faci de o sută de ori.

A bea paharul lui Cristos înseamnă să mergi pe Întreaga Sa Cale până la *Camera Nupțială*, precum și prin Calvarul Său.

101. Curentul Apei Vii este precum Trupul (Duhului Sfânt). Este necesar să ne îmbrăcăm în Trupul Viu. Ca urmare, dacă te

duci și te cufunzi în Apa Vie, trebuie să fii dezbrăcat pentru a putea să fii învăluit în Ea.

Trupul Duhului Sfânt este o imagine care ajută la percepția meditativă a deplinătății Duhului Sfânt. El este cu adevărat Viu, Înțelegător, lubitor, Călăuzitor și ne Vorbește.

Pentru ca cineva să experimenteze Trupul Duhului Sfânt, trebuie să ajungă “dezbrăcat” pentru a se elibera de toate straturile care sunt mai dense decât Sfântul Duh. În felul acesta, ajungem în același eon unde se află El și unde vom primi botezul, nașterea și binecuvântarea.

102. Calul dă naștere unui cal, o ființă umană dă naștere unei ființe umane, Dumnezeu dă naștere unui Dumnezeu.

Restul acestui fragment este deteriorat în textul original.

103-104. Vă voi vorbi despre locul unde trăiesc Copiii din *Camera Nupțială!*

În această lume există o uniune între bărbat și femeie. Aceasta este unirea dintre energie și calm.

În eon-ul suprem există o altă formă de uniune, dar, pur și simplu, folosim aceleași cuvinte. În acel eon locuiesc alte Conștiințe: Ele sunt mai presus de orice cuvinte, Ele sunt dincolo de tot ceea ce este grosier și dens. Acesta este locul unde sălășuiește Puterea (adică Tatăl); tot aici sunt și Aleșii Puterii.

Aceia Care sunt acolo, nu sunt unul sau altul: acolo, Toți sunt *Unul*.

În schimb, cei care locuiesc aici [pe pământ] nu pot să-și păărăsească nici măcar trupurile...

Filip explică semnificația textului: în *Camera Nupțială* a lui Dumnezeu-Tatăl, Ei nu au sex așa cum îl fac oamenii încarnați. În schimb, Ei se unesc în iubire și există acolo ca Unul.

105. Nu toți aceia care sunt întrupați pot să-și cunoască propria Esență. Iar cei ce nu sunt în stare să își cunoască propria Esență, nu se pot folosi de posibilitățile oferite spre bucuria lor.

Numai aceia care și-au cunoscut Esența se vor bucura cu adevărat.

Cine vrea să afle bucuria supremă, trebuie să depună eforturi mari pe drumul autodezvoltării. Numai acela care reușește să-L cunoască pe Dumnezeu-Tatăl ajunge aici.

Cunoașterea propriei Esențe este Contopirea (identificarea completă a conștiinței proprii) cu Conștiința lui Dumnezeu-Tatăl. (Dumnezeu) este *Eu-l nostru Superior*, Care este cunoscut atunci când ne revărsăm în El.

106. Omul Perfect nu poate fi capturat (de spiritele rele) și nici nu poate fi văzut de ele pentru că acestea nu pot acapara decât pe aceia pe care îi văd.

Nu poți dobândi acest avantaj decât îmbrăcându-te în Lumina Perfectă și devenind Lumină Perfectă. Dacă ajungi înveșmântat în Ea, te vei uni cu Ea.

Așa este Lumina Perfectă.

Trebuie să cauți salvarea de spiritele rele nu prin “magie protectoare”, nu blestemându-le, nu prin metode de “protecție bioenergetică”, sau prin incantațiile vrăjitorilor, ci prin Unirea cu Dumnezeu.

107. Este necesar să devenim oameni duhovnicești înainte de a părăsi această lume (adică, înainte de sfârșitul unei vieți în trup).

Acela care a dobândit totul în această lume, fiind stăpânul ei, nu va putea să devină stăpân pe cealaltă lume.

Isus a cunoscut [parcurs] întreaga Cale, până la capătul ei. Dar, cu toate acestea, El a venit în această lume ca un simplu om (nu s-a comportat ca un “stăpân”).

108. Un Om Sfânt este sfânt în întregime, cu trup cu tot. Atunci când cineva oferă pâine unui Om Sfânt, Omul Sfânt o va sfinți – tot așa și cu apa, sau cu orice altceva care I s-ar da. Totul ajunge purificat. Și atunci, cum să nu curățe Omul Sfânt și trupurile?

Un adevărat Om Sfânt devine în mod natural și un vindecător.

109. În timpul botezului, Isus “a turnat” viață în trupuri și “a golit” moartea din ele.

De aceea, ne cufundăm acum în Curentul de Apă (al Vieții), și nu în acela al morții, astfel încât să nu fim purtați de el (curentul morții) la spiritele acestei lumi. Când aceste spirite suflă, vine pustiirea. Dar, când suflă Sfântul Duh, vine extazul.

110. Acela care a cunoscut Adevărul este liber. Cel ce este liber nu face păcate pentru că, acela care cade în păcat, devine rob al păcatului (adică, în primul rând, își împovărează propriul destin).

Adevărata cunoaștere este ca o mamă și un tată (adică, așa cum ar fi profesorii înțelepți, sfătuitoarii și tutorii copiilor).

Despre cei ce nu pot să păcătuiască se spune că s-au eliberat. Cunoașterea Adevărului îi ridică și mai mult. Acest lucru îi face să fie liberi și mai presus de această lume.

Dar numai iubirea creează. Acela care se eliberează prin cunoaștere, din cauza lubirii, rămâne sclav al celor care nu au reușit încă să se ridice până la Libertatea oferită de cunoaștere. Cunoștințele pe care o asemenea persoană le aduce îi dezvoltă, pentru că îi trezește la Libertate.

Dragostea nu ia nimic: cum poate să ia ceva? Totul îi aparține. Nu spune: “Asta e a mea! Și asta e a mea!”, ci spune: “Asta este a ta!”

111. Dragostea spirituală este ca vinul și mirul. Aceia care au fost binecuvântați (de Dumnezeu) se bucură de ea.

Dar și alții se bucură de ea — aceia care stau cu cei binecuvântați. Dar, aunci când cei binecuvântați pleacă, aceia care nu sunt binecuvântați revin în duhoarea lor.

Samariteanul nu a dat altceva omului rănit decât vin și ulei. Și nu a existat nimic altceva decât binecuvântare. Așa a vindecat el rănilor.

Dragostea acoperă o mulțime de păcate.

Nu are sens să facem comentarii asupra acestui fragment, deoarece înțelesul poate fi priceput numai de aceia care au experiență personală în a oferi servicii din dragoste (spirituală) unui număr mare de oameni.

112. Cei ce sunt născuți de femeie, seamănă cu omul pe care ea l-a iubit. Dacă era soțul ei, copiii seamănă cu soțul. Dacă era iubitul ei, atunci ei seamănă cu iubitul. Se întâmplă ca ea să se unească cu soțul ei pentru că e obligată s-o facă, dar inima ei să fie cu iubitul ei cu care, de asemenea, se unește: atunci, copiii vor semăna iubitului.

Dar tu, care ești cu Fiul lui Dumnezeu, nu te atașa de ceea ce este lumesc! Mai degrabă, fii numai cu Dumnezeu, astfel ca cei născuți de tine să nu fie la fel cu oamenii din lume, ci să semene cu Domnul!

113. O ființă umană se unește cu o ființă umană, un cal – cu o iapă, un măgar – cu o măgăriță. Reprezentanții oricărei specii se unesc cu cei similari lor.

În același fel, Duhul se unește cu Duhul, și Logos-ul – cu Logos, iar Lumina – cu Lumină.

Dacă deveniți o ființă umană – o ființă umană vă va iubi. Dacă deveniți Duhul – Duhul se va uni cu voi. Dacă deveniți Logos – vă veți uni cu Logos-ul. Dacă deveniți Lumina – Lumina se va uni cu voi.

Dacă deveniți unul dintre conducătorii pământești – conducătorii pământești se vor asocia cu voi. Dacă deveniți un cal sau un măgar, sau o vacă, sau un câine, sau o oaie, sau orice alt animal fie mai mic sau mai mare, nu vă veți putea asocia nici cu omul, nici cu Duhul, nici cu Logos-ul, nici cu Lumina, nici cu conducătorii pământești, și nici cu aceia care se află sub stăpânirea lor. Ei nu vor sta în pat cu voi și nu vor accepta dragostea voastră.

114. Aceia care au fost sclavi împotriva voinței lor se pot elibera.

Însă, aceia, cărora li s-a dat libertatea prin mila Domnului, dar care se duc, totuși, din nou în sclavie, nu vor mai putea fi liberi niciodată.

Cristos a arătat lumii Calea către Eliberare totală în Locașul Tatălui Ceresc. Dar sunt puțini cei ce au acceptat această ofertă. Iar pentru alții aceasta este o alegere dureroasă...

115. Agricultura în această lume necesită patru elemente: apă, pământ, aer și lumină.

Tot așa și agricultura lui Dumnezeu are nevoie de patru elemente: credință, aspirație, iubire și cunoaștere.

“Pământul” nostru este credința în care suntem adânc înrădăcinați; “apa” este aspirația care ne poartă; “aerul” este iubirea mulțumită căreia trăim; și “lumina” este cunoașterea care ne permite să ne maturizăm.

116. În textul original începutul acestui fragment este deteriorat.

... Binecuvântați să fie aceia care nu au adus durere niciunei ființe.

Așa a fost Isus Cristos. El a întâmpinat pe toți în această lume și nu a împovărat pe nimeni cu Sine.

Binecuvântați să fie cei ce trăiesc astfel! Căci ei sunt oameni perfecți!

Căci așa este Logos-ul.

117. Întreabă-ne despre El! Căci nu putem să Îi reproșăm nimic! Cum putem noi să Îi reproșăm acestui Om Mare? El a oferit Calmul (*Camerei Nupțiale*) fiecăruia dintre noi!

Să luăm aminte: Cei Mari oferă seninătatea, calmul. Opusul lor, oamenii demonici și răi, aduc vrăjmășie, ură, haos, violență, devastare și suferință.

118. În primul rând, noi nu ar trebui să mâhnim pe nimeni: fie mare sau mic, fie necredincios sau credincios; în plus, ar

trebui să oferim calm și liniște celor ce trăiesc în pace și în curățenie sufletească.

Există Aceia Care pot să ofere o stare de Calm celor ce trăiesc o viață curată.

Oamenii care sunt doar buni, nu pot face acest lucru, pentru că ei înșiși nu sunt încă liberi.

În schimb, Ei⁷ nu pot aduce nici tristețe și nici suferință (inutilă).

Dar, cei ce sunt încă pe calea de a deveni ca Ei, uneori mâhnesc oamenii.

Acela Care și-a însușit secretele Existenței aduce bucurie oamenilor buni!

Totuși, există unii care se supără și sunt mânioși din cauza asta⁸.

119. Gospodarul a adunat de toate: copii, sclavi, bovine, câini, porci, grâu, orz, paie, iarbă, mâncare pentru câini, cea mai bună mâncare și ghinde. El, ca orice om chibzuit, știe ce hrană trebuie pentru fiecare: astfel, dă pâine și ulei de măsline copiilor, ulei de ricin și grâu – sclavilor, orz, paie și iarbă – vitelor, gunoi – câinilor, ghinde și tărâțe – porcilor.

Așa sunt și ucenicii lui Dumnezeu. Dacă sunt înțelepți, vor înțelege ucenicia. Formele carnale nu-i înșeală și, când vorbesc cu cineva, ei se uită la starea sufletului acelei persoane.

Există multe animale, cu aspect uman în această lume. Discipolii lui Dumnezeu le identifică și le dau “ghindă” “porcilor”, “orz”, “paie”, și “iarbă” – “vitelor”, “gunoi” – “câinilor”, “varză” – “sclavilor”, și “hrana” perfectă – “copiilor”.

Filip descrie, folosind alegoria, clasificarea oamenilor după criteriile psihologice în conformitate cu vârsta psihogenetică și cu calitățile pe care fiecare dintre ei le-au dezvoltat în timpul evoluției personale. Fiecare din aceste grupuri are nevoie de “hrană” adecvată.

⁷ n.t. Cei care pot genera starea de Calm.

⁸ n.t. “asta” se referă la “bucuria adusă oamenilor buni”.

120. Există Fiul Omului (Cristos) și există și Fiul Fiului Omului. Domnul este Fiul Omului. Iar Fiul Fiului Omului este Acela Care a fost creat de Fiul Omului.

Fiul Omului a primit de la Dumnezeu darul de a crea. Dar El poate, de asemenea, să și procreeze.

Vezi explicația după fragmentul următor.

121. Acela care are capacitatea de a crea (lucruri pământești), le creează. Acela care are capacitatea de a procrea (copii), zămislește. Cel ce creează (lucruri pământești), nu poate procrea (în același timp).

Dar Acela Care procrează poate să și creeze. Și Cel Ce creează – de asemenea, procrează. Fructul Celui (Perfect) este această Creație. De asemenea, Cel (Perfect) aduce pe lume pe Aceia Similari Lui și nu copiii pământenii.

Cel ce creează (lucruri pământești) o face în mod deschis, fără să se ascundă. Cel ce procrează acționează în secret, fără să fie văzut. Dar acest descendent nu este ca Acela al Celui Perfect.

Acela Care creează, crează (de asemenea) în mod deschis. Și Acela Care concepe, procrează Fii și Fiice (de asemenea) în ascuns.

Acest fragment conține multe “jocuri de cuvinte”. Se poate observa aceasta foarte clar, dacă am rescrie textul fără explicații în paranteze.

Cuvântul *a crea*, în al doilea paragraf, înseamnă *a materializa*; acest lucru se referă la *crearea lumii* de către Dumnezeu-Tatăl și la capacitatea Cristoșilor de a materializa diferite obiecte. Această lume creată de Tatăl Ceresc poate fi, de asemenea, considerată ca fiind un fruct al Lui. Cristoșii dau naștere la noi Fii și Fiice. Ei fac acest lucru în secret față de oamenii din lumea materială.

122. Nimeni nu poate ști când un soț și o soție s-au unit unul cu altul în afară de ei, pentru că liniștea unirii lor este un secret pentru străini.

Dacă o unire adulteră este ascunsă, atunci, cu atât mai mult, o unire pură este un mister sfânt! Nu este o unire carnală,

ci una pură. Ea nu este izvorâtă din pasiune, ci din voință echilibrată. Nu aparține întunericului și nopții, ci zilei și luminii.

O unire (sexuală) care se expune devine adulter. O femeie măritată este considerată desfrânată nu numai în cazul în care ea se unește cu un alt bărbat, dar și când ea părăsește patul conjugal și este văzută de alții.

Las-o să se întâlnească numai cu părinții ei, cu prietenii soțului, și cu copiii camerei nupțiale; ei pot intra în camera ei de nuntă în fiecare zi. În schimb, lasă-i pe ceilalți numai să viseze că aud vocea ei acolo și să se bucure de mirosul parfumurilor ei! Și lasă-i, ca pe niște câini, să se mulțumească doar cu firimiturile care cad de la masă.

Soții și Soțiile (lui Dumnezeu) aparțin *Camerei Nupțiale*. Nimeni nu poate să-l vadă decât atunci când cineva ajunge să fie ca Ei/Ele.

Nimeni în afară de Tatăl nu poate să vadă și să cunoască Măreția Acelora Care au ajuns în *Camera Nupțială*, decât dacă ajunge la același nivel de dezvoltare cu Ei.

123. Începutul acestui fragment este deteriorat în textul original.

... Pentru a înțelege pe Acela pe Care trebuia să-L înțeleagă, Abraham a făcut circumcizia, arătând prin aceasta (simbolic) că noi ar trebui să ne eliberăm de tot ceea ce este trupesc – ceea ce este din lumea asta.

Apoi textul original este deteriorat parțial.

Atâta vreme cât intestinele corpului uman sunt ascunse, corpul e viu. Dar dacă intestinele sunt descoperite și cad, trupul moare.

Tot așa este și cu un pom: câtă vreme rădăcinile sunt ascunse, copacul înflorește și crește, dar dacă rădăcinile nu sunt acoperite, se usucă.

La fel se întâmplă cu orice fenomen în lume, nu numai în cea materială, dar și în lumea ascunsă. Astfel, câtă vreme

rădăcina răului este ascunsă, ea crește și este puternică. Atunci când răul devine cunoscut, începe să înflorească. Dar dacă rădăcina este descoperită, răul piere.

Ca urmare, Logos-ul spune: “Toporul stă deja la rădăcinile copacilor! Dacă nu le taie complet, atunci, ceea ce nu a fost tăiat va crește din nou. Așadar, este nevoie să lovim cu toporul suficient de adânc pentru a distruge rădăcinile”.

Și Isus a distrus acele rădăcini în locul unde a lucrat. Și El a făcut aceasta și în alte locuri⁹.

În ceea ce ne privește pe noi toți, fiecare dintre noi, să taie rădăcinile răului pe care îl găsim în noi înșine și să scoatem răul din suflet, cu rădăcini cu tot!

Putem să distrugem răul numai dacă îl cunoaștem. Dacă noi nu ne dăm seama de el, rădăcinile lui vor continua să crească și să se multiplice în noi. Astfel, va ajunge să aibă control complet asupra noastră, iar noi vom deveni sclavii lui. Ne va înrobi din ce în ce mai mult, forțându-ne să facem ceea ce noi nu vrem și forțându-ne să nu facem ceea ce noi vrem să facem... Răul este foarte puternic atâta vreme cât nu știm de prezența lui în noi!

Câtă vreme există, răul acționează. Ignorarea lui este izvorul răului din noi. Ignoranța ne duce la moarte¹⁰. Iar aceia care nu au ieșit din ignoranță, încă nu au existat ca (adevărați) oameni, nu există și nu vor exista!

Aceia care trăiesc în cunoașterea adevărată se împlinesc cu Perfecțiunea pe măsură ce Adevărul li se dezvăluie.

Căci Adevărul, ca și ignoranța, când este ascuns, rămâne în el însuși, dar atunci când este dezvăluit și recunoscut înflorește, fiind lăudat.

Cât de puternic este Adevărul față de ignoranță și greșală! Ne dă Libertate!

Logos-ul (Isus) a spus: “Dacă vei cunoaște Adevărul, Acesta te va elibera.”

⁹ n.t. Isus a distrus “rădăcinile răului” nu numai unde era prezent ca persoană, dar și “în alte locuri”. El a lucrat în acele “locuri” de la distanță, din corpul Său dumnezeiesc, prin Conștiința Divină.

¹⁰ Moarte spirituală.

Ignoranța este sclavie. Cunoașterea este Libertate.

Căutând Adevărul, descoperim semințele lui în noi.

Dacă ne unim cu El, El ne va primi în Conștiința Primordială.

Filip vorbește despre mecanismul de pocăință și insistă asupra necesității acordării unei atenții deosebite muncii intelectuale.

Pocăința înseamnă purificarea de vicii, defecte. La baza tuturor viciilor există două surse, după cum urmează:

1. Facultatea de a cauza suferință altor ființe în mod intenționat (de exemplu, prin a-i “îndurera”)

Când ne purtăm în felul acesta, ne manifestăm egoismul, “eu”-l vicios, precum și o lipsă de iubire adevărată în noi înșine. Cu un “eu” hipertrofiat și fără o dragoste puternică, nu ne putem apropia cu adevărat de Tatăl Ceresc.

2. Absența îndreptării permanente a atenției către Dumnezeu-Tatăl și lipsa de aspirație către El.

Legat de acest aspect, să discutăm despre credință. Credința luată ca un simplu “da” la întrebarea “crezi?” – este prea puțin. Adevărata credință este să-ți amintești în permanență de Dumnezeu, Care ne învață tot timpul. Este important să ne amintim de acest fapt, mai ales, în situații critice, care, de asemenea, reprezintă lecțiile Lui pentru fiecare dintre noi. Ceea ce aduce pe cineva la un asemenea nivel de credință este o muncă intelectuală intensă și de durată făcută sub îndrumarea Lui.

Numai datorită acestor eforturi depuse de practicanții spirituali, Dumnezeu devine o Realitate Vie pentru ei, și nu doar un simbol, o abstracție pe care trebuie s-o idolatrizeze. Astfel, credința se transformă în cunoștințe despre El.

La cel mai înalt nivel al dezvoltării sale, credința se schimbă într-o iubire plină de pasiune. Această schimbare are loc în funcție de nivelul de cunoștințe despre El, precum și de nivelul de cunoaștere a Lui (personal). Numai o asemenea iubire poate să ajute pe cineva să se apropie de Tatăl Ceresc, astfel încât să i se permită să intre în Locașul Lui pentru a se uni cu El.

... Munca de pocăință nu constă numai în a-ți aminti cu voce tare în fața unui “tată” toate faptele păcătoase adevărate și imaginare. Munca de pocăință înseamnă a te studia pe tine însuși ca suflet și a te transforma prin introspecție și autoeducație. Este important de remarcat faptul că “păcatele” nu sunt aspectele cele mai importante împotriva cărora trebuie să luptăm: păcatele sunt doar manifestări ale însușirilor negative pe care le are sufletul, denumite vicii (defecte). Prin urmare, trebuie să înfruntăm aceste defecte folosind toporul

despre care au vorbit Isus și Filip. Însă, o asemenea luptă poate fi declanșată cu toată puterea numai după ce practicantul spiritual îl realizează pe Dumnezeu ca pe un Profesor Viu.

Ca rezultat al întregii munci de purificare și autodezvoltare, practicantul se naște și se maturizează în eonii cei mai înalți. Pe măsură ce are loc acest proces, tot ceea ce este material, carnal, devine din ce în ce mai puțin important și apoi “este tăiat” complet (la asta a făcut aluzie Abraham prin circumcizia lui).

Apoi, rămâne numai El.

124. Posedând lucrurile vândute ale Creației, noi le considerăm semnificative și demne de respect, în timp ce considerăm inutil și mizerabil ceea ce este ascuns privirilor noastre.

Dar realitatea este diferită: lucrurile evidente din această lume sunt inutile și mizerabile; în schimb, acelea care se găsesc în lumea ascunsă nouă sunt semnificative și demne de a fienerate.

Tainele Adevărului sunt dezvăluite numai prin simboluri și imagini.

Noi, cei născuți și întrupați pe pământ, suntem obișnuiți să privim la lumea materiei din jurul nostru prin prisma trupului material.

În schimb, aceia care merg pe Calea arătată de Isus, după ce s-au născut și s-au maturizat în eonii superiori, învață să se uite și să vadă în și din acești eoni.

Filip scrie despre impresiile Sale referitoare la asemenea viziuni.

125. *Camera Nupțială* este ascunsă. Este cea mai tainică.

La început, voalul ascundea felul în care Dumnezeu controlează Creația. Dar, când voalul se rupe (pentru fiecare practicant spiritual care se apropie de el), și Acela Care se află înăuntru se dezvăluie, atunci [aspirantul] părăsește această casă a separării (corpul). Mai mult, [trupul] va fi distrus (dematerializat).

... Cu toate acestea, Divinul unui practicant spiritual nu intră în Sfânta Sfintelor imediat, deoarece Acesta nu se poate uni (imediat), cu Lumina, cu Care nu s-a unit încă, și nici cu Conștiința Primordială, a cărei poartă nu a fost deschisă încă (pentru a intra). Între timp, Conștiința Primordială va fi sub

aripile Crucii și sub Brațele Sale¹¹. Această meditație va fi o arcă de salvare pentru practicantul spiritual, chiar și în caz de potop.

După aceea, câțiva dintre însoțitorii lui Cristos vor putea să intre înăuntru, dincolo de voal, împreună cu Marele Preot (Cristos).

Catapetasma (templului din Ierusalim) nu s-a rupt numai la capătul de sus. Dacă era așa, intrarea ar fi fost deschisă numai pentru cei de rang înalt (pe pământ); și nici nu s-a rupt numai la capătul de jos, pentru că atunci ar fi fost deschisă numai pentru cei de jos (pe scara ierarhiei sociale). Ci a s-a rupt de sus până jos.

Astfel, intrarea este deschisă pentru toți aceia care suntem jos, în așa fel încât să putem intra și noi în Vistieria Adevărului.

Aici este Acela Care e ținut la mare cinste, Acela Care este Indestructibil.

Totuși, parcurgem Drumul spre acel loc prin simboluri disprețuite și prin imagini efemere. Acestea sunt disprețuite de cei ce se bucură de slava pământească. Cu toate acestea, există Slavă deasupra slavei, și există Putere deasupra puterii.

Perfecțiunea ne-a deschis Vistieria Adevărului. Sfânta Sfintelor s-a deschis pentru noi, iar *Camera Nupțială* ne-a invitat înăuntru!

Atâta vreme cât toate acestea sunt ascunse oamenilor, răul va continua să-i conducă la pierzanie dacă ei nu-l vor separa de ceea ce a fost semănat de Duhul Sfânt. Acești oameni sunt sclavii răului.

Totuși, când Acesta se apropie, Lumina Perfectă îmbrățișează pe fiecare (dintre cei ce intră în Ea). Iar aceia care sunt în Ea, primesc binecuvântarea. Astfel, sclavii devin liberi, iar cei ce au fost capturați sunt eliberați!

126. Fiecare plantă, care nu a fost pusă de Tatăl Meu Ceresc, va fi smulsă.

¹¹ n.t. este vorba de una din meditațiile Buddhi Yoga.

Fie ca aceia care sunt separați – să se unească (în eonii superiori) devenind Perfecti!

Toți Aceia care intră în *Camera Nupțială* vor înteți mai mult Lumina Adevărului, căci ei nu au fost procreați în întuneric precum aceia aduși pe lume prin căsătorii pământești! Focul va arde în noapte și se va ridica mai puternic pentru că misterele acestei Căsătorii se desfășoară la Lumina Zilei! Acea Lumină a Zilei nu va înceta niciodată (pentru Ei)!

127. Atunci când cineva devine un Fiu al Camerei Nupțiale, înseamnă că Acesta a cunoscut Lumina (Duhului Sfânt) înainte.

Acela care nu a cunoscut-O în lumea materială, nu O va primi în Acel loc.

Cine a cunoscut Lumina (Duhului Sfânt), nu poate fi văzut și nici capturat (de spiritele rele). Și, ele (spiritele rele) nu pot să chinuie o asemenea Persoană Perfectă chiar dacă Ea încă mai trăiește în lumea materială (întrupată). Această Persoană (Perfectă) a cunoscut deja Adevărul și trăiește acum în Locașul Conștiinței Primordiale! Iar [această Conștiință] este deschisă pentru o asemenea Persoană Perfectă, în Lumina Zilei Sfinte!

Bibliografie

1. Antonov V.V. – Ecopsychology. “New Atlanteans”, Bancroft, 2008 (în engleză).
2. Antonov V.V. – The Original Teachings of Jesus Christ. “New Atlanteans”, Bancroft, 2008 (în engleză).
3. Okulov A. and others (eds.) – Apocrypha of Ancient Christians. “Mysl”, Moscow, 1989 (în rusă).
4. Trofimova M.K. – Historico-Philosophical Questions of Gnosticism. “Nauka”, Moscow, 1979 (în rusă).